KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA

(Questions And Answers)
62-0527 · Jeffersonville, Indiana, USA, 27.5.1962

1 Hyvää iltaa, ystävät, on hienoa olla täällä tänä iltana. Ja minä…se tapa, jolla tämä vähän niin kuin tuli päälleni oli, siksi, että, minä olen…mietin tänä aamuna veljeäni, ja kuinka se, että minä tiedän, mitä kaksi kokousta päivässä merkitsee. –

2 Ja minulla on vähän "sssh" kurkussani. Minä saarnaan paljon. Ja heti, kun tulen tänne kaupunkiin, tähän laaksoon, pikku kitalakeni täällä, jostakin vähän…tämä, sitä sanotaan…Tämä täällä, ilmasto täällä laaksossa, se pitää sen turvoksissa niin pahasti, että minun on nieleskeltävä koko ajan, kun olen täällä laaksossa. Kun pääsen pois, se on tiessään. Kun palaan, se tulee taas takaisin.

3 Ja minusta vähän tuntui – veli Nevilleä kohtaan, ja minä tiedän, että – että me, ehkä olemme vähän pitemmällä tällä tiellä, kuin mitä jotkut teistä nuorista kavereista ovat, ja niin me katsomme asioita eri tavalla. Me tunnemme jotakin toisiamme kohtaan, ja vielä enemmän, kun päivät lähestyvät – pahat päivät tulevat lähelle. Ja sitten tietäen, että me olemme lähdössä pois siis, pian pois, jos Jumala tahtoo.

4 Ja ajattelin, siis, veli Bozen pitäisi olla täällä ensi sunnuntai-iltapäivällä, uskoisin. Minä… Ymmärsittekö? Kyllä, ja ensi sunnuntai-iltana. Hänellä on filmi, jonka hän haluaa näyttää, lähetysmatkaltaan ulkomailta, missä… Hän näki unen, joka tuli monta vuotta sitten, Chicagoon tulemisesta. Ja tuo pikku kaveri parka tunsi erään kerran olevansa aivan rikki revitty, hän sanoi, ettei tuo sanoma ollut koskaan toteutunut. Ja minä selitin hänelle, että Herra oli sen jo täyttänyt. Silloin hän ymmärsi sen.

5 Niinpä sitten, Herra antoi hänelle toisen unen. Ja sitten, kun selitys tuli, minä kerroin hänelle minne mennä ja mitä tehdä. Ja hän lähti sinne ja, että, oi, että, Keniaan ja Tanganjikaan ja Ugandaan ja niihin maihin siellä, on tosi ihmeellistä, mitä Herra on tehnyt heidän hyväkseen siellä heidän lähetysmatkoillaan. Ja hän haluaisi näyttää elokuvan, ja todella näyttää, mitä Herra tekee noiden ihmisten keskuudessa, afrikkalaisten heimojen siellä. Jos Jumala suo, tammikuussa, minä haluaisin liittyä hänen seuraansa siellä… ja noiden heimojen keskuuteen, kokouksen tii-

moilta juuri ennen kuin menen Rhodesiaan ja taas Etelä-Afrikkaan.

6 Ja, sitten, tänä tulevana sunnuntai-iltana, ja muistakaa, nyt. Ja rukoilkaa kovasti veli Josephin puolesta, hän on ollut hieno pikku veli. Olen arvostanut häntä tosi paljon, hänen ystävyyttään ja niin edelleen.

7 Sitten, tänä tulevana viikkona, me lähdemme sitten… Southern Pinesiin, ja sitten Columbiaan, Etelä Carolinaan, ja sitten sieltä Cow Palaceen, Länsirannikolle, sitten Grass Walleyyn, ja sitten maailmanmessuille ja taas takaisin Oregoniin, ja sitten pohjoiseen Brittiläiseen Kolumbiaan ja niin edelleen, ja edelleen ensi syksyyn saakka. Sitten, me toivomme, tänä syksynä, jos Herra suo, että meillä olisi joitain kokouksia täällä, jos Herra järjestää.

8 Ja sitten ajattelin, ennen kuin lähtisin, että voisi olisi hyvä kysyä vähän kysymyksiä. Tiedättehän, että saa selville, mitä ihmisten sydämellä on, kun kysytään kysymyksiä. Ja sitten minä ajattelin, siis, tänä iltana, vähän pitää pikku *sydämeltä-sydämelle*-keskusteluja pienen lauman kanssa, ihmisten täällä, aivan – aivan vain puhua teille sydä– sydämestämme. Joskus minusta tuntuu, että tuo tekee parempaa kuin saarnan saarnaaminen, vähän niin kuin ymmärtää paremmin toinen toistaan.

9 Me olemme kiitollisia Jumalalle siitä, mitä olemme nähneet Hänen tekevät tällä viikolla vastatessaan rukouksiimme. Se on ollut tosi merkittävää. Ja niinpä me olemme kiitollisia, todella kiitollisia.

10 Ja me näemme hetken ja lopunajan lähestyvän, ja tiedämme, että jotakin on tapahtumassa. Eikä ole ketään, joka luulee olevansa ajattelija, joka ei tietäisi sen olevan totta. Me tiedämme, me katselemme sitä ajanjaksojen läpi, jokainen on katsellut sitä. Mutta, siis, nyt ei kovin paljoa tapahdu. Me – me tiedämme, että näin on… ei voi olla kaukana. Ja nyt, ehkä minä puhun tästä muutaman hetken.

11 Mutta aloittakaamme, painamalla päämme pieneen rukoukseen. Ja kun päämme ovat painetut, niin mahtaakohan sydämellämme olla jotakin, jonka haluaisimme tulevan muistetuksi Jumalan edessä rukouksessa? Jos on, nostakaa vain kätenne. Hän ymmärtää. Hän tietää siitä kaiken. Jokin toivomus vain, jonka haluaisitte lausua: "Jumala, muista minua." Herra siunatkoon teitä jokaista.

12 Taivaallinen Isämme. Kun tulemme lähestyen tuota armon istuinta, jonka Sinä olet niin armollisesti tarjonnut meille, että tulisimme rohkeasti Jumalan valtaistuimen ja armon eteen anomaan mitä tahansa, mis-

tä meillä on tarve. Sinä olet sanonut, että, jos meitä on kaksi tai kolmekin koolla ja kokoontunut Sinun nimessäsi, että Sinä olisit meidän keskellämme. Ja mitä me toivoimmekin, jos me pyydämme sitä, me saamme sen, jos vain uskomme sen saavamme.

13 Sinä tunnet ajan tilan ja seurakunnan tilan ja ihmisten –, ja meidän pyyntömme Sinun edessäsi. Nyt. Nyt, sinä olet nähnyt nuo kädet, Herra. Sinä tunnet ihmisten sydämet ja heidän toiveensa ja tarpeensa. Ja me näemme, että hetki lähestyy, ollaan lähellä kokoamista, suuret pilvet ovat kasaantumassa. Asioita, joista profeetat puhuivat monia vuosisatoja sitten, ei ole koskaan ennen tapahtunut, kuin tänä aikana, ja me näemme sen todella meidän päivinämme.

14 Nyt me rukoilemme, Isä, että Sinä soisit meille nämä siunaukset, joita me pyydämme. Paranna sairaat ja vaivatut. Palauta seurakunnallesi, Herra, Pyhän Hengen elävä voima, elävä usko, siihen, että mitä me pyydämme, me uskomme. Me uskomme saavamme sen, koska me olemme varmoja siitä, että on Jumalan tahto antaa se meille, ennen kuin me pyydämme. Me emme pyydä minkään pahan –, me pyydämme Jumalan valtakunnan takia, ja niin me rukoilemme, että Sinä soisit sen meille.

15 Siunaa kokoontumisemme; paimentamme, seurakunnan työntekijöitä, jokaista ihmistä, Kristuksen ruumiinjäseniä, jotka ovat läsnä. Ne, jotka eivät ole Kristuksen ruumiin jäseniä, etsivät tänään suojaa jostakin. Ostavat pommisuojan takapihalle. Jumala, tulkoot he Herran Kristuksen suojaavan varjeluksen alle tietäen, että kun tämä elämä on loppu, tämän takana on Elämä. Kiitos tuosta lupauksesta.

16 Anna meille vastauksia näihin kysymyksiin tänä iltana, että me voisimme tyydyttää jokaisen sydämen Sinun Sanallasi. Me pyydämme sitä Jeesuksen Nimessä. Aamen.

17 Lähestyvä Herran tulo, mikä suurenmoinen varmuus se on!

18 Minä puhuin hetki sitten – joku sanoi jotakin vakuutuksesta. Minä olin liikemiesten… hiljattain, yhdessä heidän konventissaan, kansainvälisessä konventissaan. Otin juuri osaa yhteen, paikalliseen –. Puhuin koko maailman Täyden Evankeliumin liikemiehille. Ja sitten tämä – tämä konventti oli länsirannikolla, ja kaikki merkkimiehet istuivat siellä kaikkialta maailmasta… tosi juhlapuvuissaan ja arvokkaina. Eräs heistä sanoi minulle: ”Minä kuulin jonkun kutsuvan sinua pastoriksi.”

Sanoin: ”Kyllä vain.”

Hän: ”Oletko sinä saarnaaja?”

Sanoin: ”Kyllä herra.”

Hän sanoi: ”Mitä sinä puuhaat näiden bisnesmiesten kanssa?”

Sanoin: ”Minä – minä olen bisnesmies.”

”Oho?” Hän: ”Minkälaisessa bisneksessä?”

Sanoin: ”Varmuus-.”

19 Hän käsitti minut väärin, hän ajatteli, että tarkoitin vakuutusta. Ja niin hän sanoi minulle, sanoi: ”Missä yhtiössä sinä olet?”

Sanoin: ”Taivaallisessa Yhtiössä.”

Hän sanoi: ”En taidakaan tuntea sitä.”

Sanoin – sanoin: ”Minkä – minkälaisia vakuutuksia sinä myyt?”

20 ”En todellakaan… ” Sanoin: ”En todellakaan sanonut 'vakuutus,' sanoin: 'varmuus.'”

Hän sanoi: ”Mitä tarkoitat?”

Sanoin: *Siunattu varmuus, Jeesus on mun!*
Oi mikä riemu on pelastetun!
Pelastuksen perijä, Jumalan hankkiman.
Syntynyt Hänen Hengestään, pesty Hänen verellään.

21 Niin, sinä iltana, kun minut esiteltiin TV-lähetyksessä, minä kerroin sen. Ja sanoin: ”Nyt, minä – minulla on vakuutuskirjoja täällä, mikäli joku teistä ihmisistä tai kaikkialla maassa, jotka ovat kiinnostuneita vakuutussopimuksista, haluaisin keskustella siitä kanssanne heti jumalanpalveluksen jälkeen. Varmuus, siunattu varmuus!”

22 Nyt, minä ajattelin, näitten kysymyksien esittämisessä, että se voi suoda minulle pienen mahdollisuuden lähestyä teidän – teidän ajatuksianne. Minulla on kaksi. Kun tulin ovelle, Billy sanoi, että niitä on enemmän, mutta, tietysti, minulla ei ollut tilaisuutta tutustua niihin. Ja minä haluan olla varma, että olen Raamatun mukaan oikeassa, ennen kuin vastaan, koska te olitte… halusin sillä tavalla, tai ennen kuin vastaisin niihin. Ja niin, ehkä voin pitää nuo tallessa toista kertaa varten. Nyt, yksi… Ja vastatessani näihin kysymyksiin siis, muistakaa, minä teen siinä parhaani.

23 Minä en vastaa kysymyksiin kokouksissa. Yritin kerran ja jouduin vaikeuksiin. Minut ymmärrettiin väärin. Kyse oli herra Allenista, tai todisteesta verestä ja öljystä ja niin edelleen, käsissä ja kasvoissa, todistee-

na Pyhästä Hengestä. Sanoin: ”No, enpä nyt oikein tiedä siitä”, sanoin: ”En ole koskaan nähnyt sellaista Sanassa.” Sanoin: ”Mutta minä – minä uskon, että minä… jos osaisin saarnata kuten tuo veli, minä en panisi paljon painoa sensaatioille. Minä vain saarnaisin Evankeliumia,” ja jatkoin.

24 Ja sitten saatiin kirje, kansainvälinen – : ”Rakas veli Branham… ” ja niin se meni kaikkialle. Ja se todella ymmärrettiin väärin. Ja me lähetimme heille nauhoja ja annoimme heidän soittaa sen läpi ja nähdä, minä… Sanottiin, että minä ”tuomitsin tuon miehen.” En – minä en tuominnut. En koskaan tuomitse ketään veljeä. Joskus voin olla eri mieltä ihmisten kanssa, mutta se tapahtuu ystävälliseltä pohjalta. [/ystävyyden merkeissä]

25 Ja sitten täällä vähän aikaa sitten, eräs mies kirjoitti kirjan tästä miehestä, ”Riivaajien purema.” Silloin ajattelin, että olisi ehkä aika maksaa tai kertoa hänelle. Ja mies, joka tuon kirjan kirjoitti, oli arvostellut joka evankelistaa, joka kentällä on paitsi minua, ja hän istui sopivasti minun kokouksessani, ja niin sanoin: ”Minä en arvosta… kritiikkiä, mutta… ” Sanoin… Tuo veli, rehellisesti sanoen, hän onnitteli Christian Digest-lehdessä, hän sanoi, että minä olen ainoa, joka ei ota uhreja vastaan eikä kerjää ihmisiltä rahaa, ja sillä lailla sitä rataa, ja hän arvosti sitä. Ja siinä se mies istui. Mutta sattumalta minä tiesin, että tuo mies oli sanonut jotakin veli Allenista, joka ei ollut oikein.

Hän sanoi: ”A. A. Allen kirjoitti tuon kirjan Riivaajien purema.”

26 Nyt, A. A. Allen ei todellakaan kirjoittanut tuota kirjaa. Minä tunsin tuon kirjan kirjoittajan. Ja minä sanoin: ”Siis, jos se mies, joka kirjoitti tuon kirjan, ei ollut tarpeeksi vilpitön lähteäkseen tutkimaan kuka sen kirjoitti, ennen kuin arvosteli veli Allenia, minä vähän uskon, että mikään muukaan hänen kritiikistään ei ole asianmukaista noita veljiä kohtaan.” Näettekö? Ja tuo mies istuu suoraan siinä tukemassa minua. Mutta minä vain annoin hänen ymmärtää, että hänen väitteensä oli väärä, siis, että veli Allen ei todellakaan kirjoittanut tuota kirjaa, kirjoitelmaa ”Riivaajien Purema.”

27 Nyt, näihin kysymyksiin vastaaminen; minä teen sen parhaan tietoni mukaan. Ja jos… Ja minä yritän vastata niihin Sanan mukaan.

28 Nyt, ensimmäinen on löytynyt, luulisin, I Korinttolainen 7. luku ja 15. jae. Ja nyt me yritämme mennä tuohon sananpaikkaan ja katsoa mil-

tä se näyttää ja katsoa, voimmeko auttaa tätä rakasta henkilöä, joka esittää tämän kysymyksen. Siis, I Kor. 7. luku 15. jae. Ja olettaisin tuon henkilön olevan läsnä nyt. Siis tällä tavalla siinä sanotaan:

> Mutta jos se, joka ei usko, eroaa, niin erotkoon; veli ja sisar eivät ole semmoisissa tapauksissa orjuutetut; sillä rauhaan on Jumala teidät kutsunut.
>
> **169.** Nyt. I Kor. 7. luku. 15. jae. Siis heidän kysymyksensä kuuluu: **"Veli Branham, tarkoittaako tämä sitä, että sisar tai veli voi vapaasti naida uudelleen?**

Ei.

29 Siis, te ette ymmärrä hänen asiaansa tässä ja mitä hän [Paavali] sanoo. Ihmiset eivät ole vapaita. Siis, siitä tulisi ristiriita Sanan kanssa, eivätkä Kirjoitukset ole ollenkaan ristiriidassa keskenään. Näettekö? Nyt… Nähkääs, kuten me voimme saada Sanan, lukemalla vain yhden jakeen, sanomaan mitä tahansa haluamme sen sanovan, jotta se sopii ajatuksiimme. Mutta meidän on hyväksyttävä se mistä siinä puhutaan.

30 Kuten, jos minä olisin puhunut veli Nevillelle ja sinä – sinä olisi kuullut minun sanovan sanan: "lauta."

31 Ja sitten sinä olisit mennyt pois ja sanoisit: "Tiedätkö sinä mistä hän puhuu? Me ikävystytimme hänet tänä iltana." Näettekö? "Ei," sanoisi toinen kaveri, "väärin, se tarkoitti, että hän – hän on velkaa laudoista, hän aikoo maksaa sen." Ja yksi sanoo: "Voi ei, eihän hän sitä tarkoittanut, hän tarkoitti taulua talon vieressä." Ja yksi kaveri sanoo: ""Ei, kuulkaas nyt, minä luulen, että hän yrittää puhua reiän poraamisesta." Näettekö? Ymmärrättekö?

32 Teidän on selvitettävä tuo keskustelu. Silloin te tiedätte, mistä puhutte, koska Paavali täällä joskus vastaa ihmisten kysymyksiin.

33 Joskus sanotaan: "Raamattu sotii itseään vastaan." Minä haluaisin löytää sen [/kohdan]. Ei sodi. Olen – olen ollut 32 vuotta saarnastuolissa enkä koskaan vielä ole nähnyt sen sotivan. Näettekö? Se ei ole ristiriidassa itsensä kanssa! Se on niin… Sinä olet ristiriidassa sen kanssa, näet, etkä ymmärrä sitä. Pyhä Henki on paljastaja, Sanan paljastaja. Siksi, ristiriita…

34 Nähkääs, Paavali kirjoittaa noille ihmisille, sanoen: "Te kysyitte minulta sitä ja sitä asiaa." Ainoastaan… hän ei vain sano, että te kysyitte sitä, hän vain mainitsee sen. Sitten hän kääntyy kannoillaan ja vastaa heil-

le, joka on vastoin sitä, mitä kysyttiin.

35 Häneltä kysyttiin: ”Me teemme näin ja näin ja näin.” Ja Paavali kääntääkin asian ja sanoo jotakin muuta, siis, se näyttää ristiriidalta. Ei se ole. Jos te luette sen koko jakeen, koko luvun, te tajuatte, mitä hän yrittää selittää sitä, mitä hänelle kirjoitettiin.

36 Nyt, juuri tässä näyttää siltä kuin se antaisi… Ja sillä tavalla te saatte aikaan Raamatussa ristiriitoja, mutta se ei mene niin. Siis, se näyttää siltä, tässä, että tämä henkilö haluaa tietää, tai, kysymys, johon halutaan vastaus:

”Onko veli tai sisar Herrassa, voiko mennä naimisiin tai mennä uudelleen naimisiin ja olla vapaa, jos hän jättää kumppaninsa naidakseen uudelleen.”

Ei.

37 Nyt, otetaanpa… aletaan 10. jakeesta:

Mutta naimisissa oleville minä julistan, en kuitenkaan minä, vaan Herra, ettei vaimo saa erota miehestään; mutta jos hän eroaa, niin pysyköön naimatonna tai sopikoon miehensä kanssa; eikä mies saa hyljätä vaimoansa. (Kyse on, nähkääs, Herran käskyistä.)

Mutta muille sanon minä, eikä Herra: (Näettekö?) *jos jollakin veljellä on vaimo, joka ei usko,*

38 Nyt, katsokaapa tätä aihetta, siis. Ja lukekaa kokonaan ennen tätä, läpi koko luku, te huomaatte, että ihmiset ajattelivat: ”Jos olemme naineet vaimon ja hän oli… me… Menin naimisiin ja minusta tuli uskova eikä minun vaimoni ole uskova, minäpä panen hänet pois.” Voi ei. Ei se sitä ole. Ei sitä voi tehdä. Näettekö? Nähkääs:

…jos jollakin veljellä on vaimo, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, niin älköön mies häntä hyljätkö; Se on: se ei johdu avioliitosta, se johtuu epäuskosta. Älkää menkö uudelleen naimisiin. Siis, pysykää hänen kanssaan!

”samoin älköön vaimokaan, jos hänellä on mies, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, hyljätkö miestänsä.”

Näin se on! Näettekö?

”Sillä mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta, ja vaimo, joka ei usko, on pyhitetty miehensä, uskonveljen, kautta; muutoinhan teidän lapsenne olisivat saastaisia, mutta nyt he ovat pyhiä”. Mutta jos se, joka ei usko, eroaa, niin erotkoon…

39 Siis, jos epäuskoinen sanoo: "Minä en elä enää sinun kanssasi, sinusta on tullut kristitty." Mies sanoo vaimolleen: "Koska sinä olet nyt pelastettu ja tulet lähtemään pois maailmasta, jossa me joskus olimme, minä jätän sinut." Siis, te ette voi sille mitään, antakaa hänen lähteä. Näettekö?

40 Tai nainen sanoo miehelleen: "Minä en aio sotkeutua tuohon hihhuliporukkaan. Sitä minä en aio tehdä! Minä eroan ja jätän sinut!" Älkää te lähtekö seurakunnasta, antakaa hänen lähteä. Näettekö?

41 Veli tai sisar ei ole orjuutettu siinä tapauksessa, se tarkoittaa, jos sinun kumppanisi hylkää sinut ja haluaa erota sen takia. Teidän ei tarvitse pitää hänestä kiinni. Jos hän haluaa jättää teidät ja teidät jätetään Kristuksen tähden, antakaa hänen mennä. Mutta, sinä et voi mennä uudelleen naimisiin! "Mutta Jumala on kutsunut meidät rauhaan." Näettekö? Siis, ei, että sinä voit mennä uudelleen naimisiin, hän on jo sanonut sen, mutta teidän ei tarvitse elää uskomattoman miehen tai uskomattoman vaimon kanssa, jos hän ei tahdo.

42 Jos hän tahtoo, hän sanoo: "Siis, voit jatkaa seurakunnassa. Ja jos sinä haluat mennä sinne. se on sinun asiasi. Jos haluat mennä seurakuntaasi, anna mennä. Minun puolestani, minä en usko siihen. Ja minä teen mitä vain vuoksesi, enkä aio seistä tielläsi, mene vain", pysy sinä vain aloillasi, tietämättä, että sinun pyhitetty elämäsi pyhittää tuon uskovaisen, se saa heidät uskomaan. Näettekö? Kumpikin osapuoli, mies tai nainen, siis. Sinä…

43 Mutta nyt ihan vain sanoakseni: "Minä… veli Branham, menin naimisiin ja vaimoni on uskosta osaton, ja täällä, täällä on sisar, jonka voin naida. Minä eroan tuosta toisesta ja nain tuon toisen." Voi, ei! Ei todellakaan! Sinun lupauksesi: "kunnes kuolema teidät erottaa", kestää kuolemaan asti, eikä maailmassa ole mitään muuta, joka voi antaa luvan sinulle mennä naimisiin, Raamatussa, ennen kuin kumppanisi on kuollut. Näin asia on. Vain sillä perusteella! Ei ole todellakaan olemassa minkään muunlaista uudelleennaimista kuin kuollut kumppani. Siinä kaikki. Ymmärsittekö?

44 Te voitte saada [Sanan] sotimaan itsensä kanssa. Niinpä, lukekaa jakeet ennen ja jälkeen niin te tajuatte mistä hän puhuu. Nyt, tämä tarkoittaa täällä, ei… Siis:

"Tarkoittaako tämä sitä, että sisar tai veli ovat vapaita naimaan uudel-

leen?"

45 Ei todellakaan. Nähkääs, hän selitti sen ensin. Siis:

> *Mutta naimisissa oleville minä julistan, en kuitenkaan minä, vaan Herra, ettei vaimo saa erota miehestään; mutta jos hän eroaa, niin pysyköön naimatonna tai sopikoon miehensä kanssa...*

Näettekö?

46 Sellaista ei ole, että uskova, jolla on elävä kumppani, voitaisiin hyväksyä menemään uudelleen naimisiin.

Nyt, tässä on yksi. Seuraava on tällainen:

170. Millaisen ruumiin pahat saavat viimeisessä ylösnousemuksessa Valkoisen Valtaistuimen tuomiolla?

47 Syntinen nousee ylösnousemukseen tuomittavaksi siinä ruumiissa, jossa hän teki syntiä. Näettekö? Hänen on oltava tuomiolla ylösnousemuksessa.

48 Ylösnousemus ei ole korvaamista, se on "sen tuomista ylös, mikä meni alas." Kun Jeesus nousi kuolleista, Hän oli samassa ruumiissa, jossa Hän meni alas. Hän nousi samanlaisessa ruumiissa. Me nousemme samassa ruumiissa, jossa me menimme alas. Kyse on ylösnousemuksesta, ei korvaamisesta.

49 Nyt, Raamattu sanoo, että… että meidät tuomitaan ruumiissa tehdyistä synneistä. Ja, kun paha nousee, hänet tuomitaan tuossa samassa ruumiissa, jossa hän teki syntiä, samalla tavalla.

171. "Aadam tunsi ["yhtyi vaimoonsa Eevaan" KR33] **vaimonsa Eevan; ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Kainin." Minä uskon, kaikkeen, mitä sinä opetat, mutta... pitäisikö minun... Miten minä vastaan jollekin, joka – joka sanoo, ettei Eeva synnyttänyt Aadamin yhtymisen jälkeen, johtuen konjunktiosta: "ja." "Aadam tunsi vaimonsa; ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Kainin."**

50 Nyt, me aikuiset tiedämme, mitä "tuntea" tarkoittaa. Siis, kysymys koskee konjunktiota. Nyt jos katsotte, ystävät, siis, Raamattua ei voi panna sanomaan yhtä asiaa yhdessä paikassa ja toisessa jotakin muuta. Sen on sanottava sama asia kaiken aikaa. Ja jos, te saatte sen sanomaan jotakin täällä ja jotakin muuta täällä toisaalla, silloin teidän tulkintanne on väärä. Näettekö? Niin ei voi tehdä. Te ette voi saada Eevaa käärmeen pettämäksi ja sitten huomata hänen tulleen uudelleen petetyksi jossain muualla. Näettekö? Ja se ensimmäinen kerta, kun hän tuli petetyksi, oli

silloin, kun hän tuli raskaaksi. Te ette saa häntä petetyksi kahdesti.

51 Minäpä vähän esittelen teille näitä teidän konjunktioitanne. Teidän täytyy muistaa Raamatun lukemisessa, mihin ne konjunktiot tulevat. Konjunktio sitoo kaksi lausetta toisiinsa. Näettekö? Kuunnelkaapa. Nyt I Moos. 1:26, huomatkaa tämä konjunktio, ja selittäkää sitten tämä ja sitten minä sanon kuinka hän… kun Aadam tunsi vaimonsa. I Moos. 1 luku ja alkaen 26. jakeesta. Nyt, kuunnelkaapa tarkasti. Jumala on tehnyt nyt luomuksensa ja Jumala antoi maan synnyttää matelevat oliot ja kaikki, minkä maa synnytti. Nyt, 26. luvussa… 26. Jakeessa, 1. luvussa, I Mooseksen kirjassa:

Ja Jumala sanoi: "Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme… ja vallitkoot he (ei: ”hän” vaan ”he” siis, monikko) meren kalat ja taivaan linnut ja karjaeläimet… (Näettekö, että ”ja, ja, ja,” sitoo yhteen?) ja koko maan ja kaikki matelijat, jotka maassa matelevat."

> *Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.* (molemmat, miehen ja naisen).
>
> *Ja Jumala siunasi heidät, luomisensa jälkeen, sitten, ja... Jumala sanoi heille: "Olkaa hedelmälliset ja* (ja) *lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi...*

52 Konjunktio konjunktion jälkeen, josta… Ihmisten piti lisääntyä. Ja, lisääntymisen jälkeen tehdä maa alamaiseksi; siitä mennään suoraan millenniumiin [1000 vvk.]. Näettekö? Selvä, ”Tehkää se alamaiseksi.” No niin:

> *ja vallitkaa meren kalat ja taivaan linnut ja kaikki maan päällä liikkuvat eläimet."*

53 Siis, Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, loi, antoi heidän vallita ja kaikkea ja antoi heidän tehdä tämän ja vallita kaloja… ja kaikkea, minkä Hän teki. Ja sitten me huomaamme, I Moos. 2:7… Kuunnelkaapa tätä. Kun Jumala oli saanut tehdyksi maan, saanut ihmisen luoduksi, annettuaan hänelle maan herruuden, saanut annetuksi hänelle kaiken, mitä hänellä on ja Jumala loi heidät, käski heidän lisään-… lisääntyä ja täyttää maa, ja kaikki nämä asiat, ja seitsemän seuraavan jakeen asioiden jälkeen, jotka Hän teki valmiiksi ja taivaat ja maan ja kaiken, ”Ja Herra Jumala muovasi ihmisen maan tomusta.” ”Ja!” Tässä Hän on; ”ja” – konjunktio, luomassa ihmistä, jonka Hän jo oli tehnyt. Näettekö? Tekemäs-

sä ihmistä:

Ja [KJV]… joka sitoo Hänen lauseensa yhteen… *Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi* (henkäys) *hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu.*

54 Siis, ajatelkaapa sitä! Saatuaan ihmisen luoduksi – naiset ja miehet, I Moos. 1:26 – 28:ssa, Hän teki omaksi kuvakseen, loi hänet ja antoi hänelle… vallita valtakuntia ja antoi hänelle nämä kaikki vallat ja kaikkea ja silti Hän ei ollut luonut ihmistä vielä.

55 Nähkääs, saatana oli jo pettänyt Eevan. Koska Aadam tunsi hänet, mutta Eeva oli jo tullut petetyksi. Koska juuri tässä, Aadam… kun he… ennen kuin he tulivat… Kun he tulivat tuomiolle, Hän sanoi… ja Jumala toi heidät yhteen ja sanoi: ”Kuka tämän teki?” Esitti heille kysymyksen.

Aadam sanoi: *”Nainen, jonka Sinä annoit minulle.”*

Ja nainen sanoi: *”Käärme petti minut.”*

56 Ja Jumala pani kirouksen heidän päälleen ja kaikkea sellaista. Ja sitten Aadam yhtyi [”tunsi” KJV.] vaimoonsa, siis, sen jälkeen, kun Eeva oli jo petetty ja oli tullut äidiksi. Aivan kuten Jumala teki ihmisen täällä I Moos. 1:26 ja silti häntä ei ollut vielä tehty.

57 Nyt kuunnelkaas, mennäänpä tänne ja luetaan myös:

> *Ja mies antoi vaimolleen nimen... Eeva, sillä hänestä tuli kaiken elävän, kaiken... tai kaiken elävän äiti. Antoi vaimolleen nimen... antoi naiselle nimen vaimo, koska hän oli... tai nainen, koska hän oli... kaikkien elävien asioiden.*
>
> *Ja Herra Jumala teki Aadamille ja hänen vaimollensa puvut nahasta ja puki ne heidän yllensä peitoksi.*

58 Nyt, huomatkaa I Mooseksen kirjassa jälleen: 1:21, Jumala loi meren valaat. Hän teki kaiken ja teki luomistyön, teki ihmisen omaksi kuvakseen. Näettekö? Teki ihmisen, ei ”jonkin” ihmisen, koko ihmisen, kaikki heistä omaksi kuvakseen. Näettekö? Ja Jumalan kuvan jälkeen, Hän loi heidät; miehen ja naisen, loi kummatkin heidät näin.

59 Ja nyt me huomaamme, täällä taas, kun Hän oli tehnyt ihmisen omaksi kuvakseen, kun Hän oli luonut hänet täällä mieheksi ja naiseksi, täällä Hän tekee ihmisen maan tomusta.

60 Ja sen jälkeen, kun Hän oli tehnyt sen, kun Hän oli tehnyt heidät mieheksi ja naiseksi, sitten Hän palaa ja tekee naisen hänelle, sen jälkeen, kun Hän oli jo tehnyt hänet. Näettekö?

61 Siis, se konjunktionne sitoo lauseet yhteen. Aivan samoin, kun sanotaan, nyt, täällä: ”Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, kaltaisekseen Hän loi heidät”, tässä Jumala puhuu ajatuksissaan, mielessään, mitä Hänellä oli. Tässä hän oli oikeastaan tehnyt tuon teon.

62 Jeesus oli ennen maailman perustamista teurastettu Karitsa. Ei häntä teurastettu tuhansien vuosien päästä. Näettekö?

63 Siis käärme petti Eevan. Näin tosiaan. Sitten, oikeudenistunnon asettamisen jälkeen, sitten vasta Aadam tunsi vaimonsa. Ja sitten hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan, Kainin. Ymmärsittekö? Siis tämä konjunktio jatkaa sitä, mitä Aadam teki, ei sitä, mitä tehtiin ennen Aadamia.

64 Kuunnelkaapa, jos te haluatte selvittää tämän, tuossa merkittävässä lausunnossa täällä, uskoisin, että me löydämme sen täältä… ja täältä 4. luvusta, uskon, että se on.

Ja mies yhtyi... vaimoonsa Eevaan; ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Kainin (konjunktio) *ja sanoi: "Minä olen saanut pojan Herran avulla."*

65 Silloin oikeastaan asialla ei ollut Aadam, se oli ”Jumalan poika” sitä kautta. Näettekö? Jos haluatte panna konjunktionne siihen, missä se on, siis, taas ”ja” ”Minä olen saanut miehen Herralta.” Ja sitten Eeva sanoi, että Jumala antoi hänelle tuon [toisia] syrjivän olennon nimeltä Kain. Mistä tuo alhaisuus ja saasta ja sellainen, mitä Kainilla oli, tuli, Jumalaltako? Ei voinut tulla! Näettekö? Käärme petti Eevan ja tuo käärme… Eeva oli jo tullut äidiksi. Ja sitten Aadam yhtyi häneen, varmasti niin, hän meni ja eli Eevan kanssa kuin vaimon, mutta hän oli jo tullut äidiksi tälle lapselle.

66 Ja sitten, kun lopulta Aadamin lapsi syntyi, hän oli lempeä, herttainen, nöyrä, lauhkea ihminen, kuten Aadam.

67 Mutta tämä kaveri, mistä tuo silkka valehtelu, mistä tuo synti tuli? Mistä tämä kaveri, Kain, tämä, murhaaja? Ja Raamattu sanoo, että perkele on murhaaja. Mistä tuo valhe tuli? Perkele on valheen isä. Hän on valehtelija ja valheen isä. Sen täytyi tulla jostakin lähteestä, Jumalan ulkopuolelta. Siispä Kain oli tuo paha ja hänen isänsä oli saatana. Ja hän synnytti juuri tuon pahan.

Ja sitten, totta kai, Aadam yhtyi vaimoonsa, todellakin.

68 Ja, kyllä, ehkä jos sen sanoisi tällä tavalla. Minä voisin sanoa, itsestäni, siis, nyt, Rebekah syntyi ja hetken päästä seurasi…

69 Minä luin eräänä päivänä tarinan Joosefista, ja olin niin vaikuttunut

tuosta Joosefin tarinasta. Menin Minneapolisissa erääseen pikku komeroon, ja sanoin: ”Herra Jumala, kuinka kiitänkään Sinua sellaisesta miehestä kuin Joosef!” Ja minä ajattelin: ”Jos minä… Minä toivoin, että olisin nimennyt Billy Paulin Joosefiksi tuon suuren uljaan hahmon mukaan.” Raamatussa ei ole missään yhtäkään merkintää häntä vastaan missään. Kaikin tavoin täydellinen Kristuksen esikuva. Ajattelin: ”Miten minä niin haluaisin… ” Sanoin: ”Voi, jos minulla olisi poika, nimeäisin hänet Joosefiksi.”

70 Ja silloin Valo tuli rakennukseen ja liikkui siellä ja sanoi: ”Sinä tulet saamaan pojan ja annat hänelle nimen Joseph [/Joosef].”

71 Minä tunsin vaimoni, varmasti, hän synnytti Sarahin. Sitten minä ”tunsin” vaimoni ja hän synnytti Josephin – ymmärrättekö te, mitä minä tarkoitan? Siis, sillä ei ole mitään tekemistä ensimmäisen kanssa. Jumalan lupaus oli ”Joseph,” Sarah tuli siinä välissä. Ei [/minä en sano tätä siksi], että saattaisin nyt Sarahin tukalaan tilanteeseen, vaan osoittaakseni, mitä minä tarkoitan. Nähkääs, että… Sarah ei ollut Jumalan lähettämä, myöskään. Ja silloin me ymmärrämme sen.

72 Nyt, mutta siis. Jumala, kun Hän langetti tuomion Aadamille ja Eevalle, Eeva oli jo tehnyt syntiä ennen kuin Hän kykeni langettamaan tuomion. Ja, kuunnelkaas, tiesittekö te, että ensimmäinen koskaan syntynyt lapsi oli ”syntynyt synnissä, muotoiltu vääryydessä ja tuli maailmaan puhuen valetta”? Tuo aivan ensimmäinen koskaan syntynyt syntyi tuolla tavalla, koska…

73 Sinä sanot: ”Mitenkä sitten Aadam ja Eeva?” He eivät syntyneet. Heidät luotiin. Näettekö?

74 Mutta, ensimmäinen koskaan tullut lapsi syntyi siis synnissä, niinpä sen pitää mennä sitä kautta. ”Naisesta syntynyt, kestää vain muutaman päivän täynnä vaikeuksia.” Hän on synnissä syntynyt. Siitä syystä hänen pitää syntyä uudesti, näettehän, Hengestä. Ei hengellisestä ajatuksesta. Hengellisen syntymän kautta, siis, joka luo hänet uudeksi, tekee hänestä uuden luomuksen. Ensimmäinen ihminen syntyi synnissä.

75 Siten, täytyi olla joku, joka tulisi ilman seksiä. Siis, jos seksi ei ollut ensimmäinen [alkuperäinen] tapa, niin miksi silloin sen Jonkun piti tulla sukupuolen kautta pelastamaan koko ihmissuku? Miksei Häntä vain tuotu pitkin käytävää ja sanottu: ”Tässä on tuo Vanhurskas, joka ajattelee vanhurskaasti”? Sen täytyi tapahtua sukupuolen kautta, naisen kaut-

ta, koska sitä kautta tuli tuo ensimmäinen alun perin. Seksin kautta, tuotiin vääryydessä ja sukupuolisuuden kautta, tuotiin vanhurskaudeksi. Näettekö? Jumala, ilman aviorikosta, ilman sukupuolista halua, tuotiin Jeesus Kristus turmeltumattoman hedelmöityksen kautta, kun Maria verhottiin ja häneen luotiin tämä Lapsi, joka tuli sukupuolen kautta. Ja sen kautta Hänen pyhä verensä lunasti koko langenneen ihmissuvun. Näettekö? Niin sen pitää olla, sille ei ole mitään muuta tapaa.

76 Jokainen ihminen, joka on syntynyt naisesta, on sidottu kuolemaan. Hän on kuollut, kun hän syntyy. Näin on.

77 Se on se syy miksi minä puhuin yhtenä päivänä, että meillä on siunattu varmuus nyt.

78 Kun Israel… Eikö se… Minä puhun niin monista asioista, joissa ei ole mitään, mutta joskus Herra antaa minulle jotakin, joka todella sykähdyttää minua. Ja kun Hän antoi minulle tämän, se sykähdytti minua enemmän kuin mikään, mitä olen saanut vuosiin. Kun Hän antoi tämän minulle tässä eräänä päivänä, kun minä näin, että Israelilla, orjalla, ei ollut kotia – Jumalan lapsilla. Olisipa ollut edes homeista leipää, he olisivat halunneet edes sitä! Voi, olisipa heillä ollut koti, jossa voi elää rauhassa, ansaita toimeentulonsa otsansa hiessä!

79 Ja, yhtenä päivänä, erämaasta tuli profeetta, jota johti tulipatsas ja kertoi heille luvatusta maasta. Kukaan ei ollut koskaan ollut siellä, eikä siitä tiedetty mitään. Mutta siitä oli lupaus. Ihmiset uskoivat siihen ja seurasivat tätä profeettaa aina luvatun maan lähelle.

80 Sitten oli todistaja nimeltä Joosua, joka tarkoittaa ”Jehova-pelastaja”, meni Jordanin yli tuohon maahan ja palasi todisteiden kanssa siitä, että tuo maa oli juuri sitä, mitä profeetta oli sanonut Jumalan Sanalla. Heillä oli viinirypäleterttu, jota kahden miehen piti kantaa, niin että tuon maan aitoja hedelmiä voitiin maistaa. Kukaan ei tiennyt tuon maan olevan olemassa, siihen vain uskottiin. Ihmiset vaelsivat uskossa ja uskoivat siihen.

81 Ja sitten kun he perivät sen maansa, kuinka iloisia he olivatkaan! Joka ihminen saattoi elää rauhassa, pitää pientä puutarhaa, saada lapsia ja kaikkea. Mutta, silti, vanhuus lopulta kohtasi, ja kuolema ahdisti nurkkaan ja vei hänet.

82 Sitten, taivaan käytäviltä, naisen kautta, tuli toinen suuri Taistelija, suurin kaikista, Jumala itse ilmestyi lihassa: Jeesus Kristus. Ja Hän sanoi

Israelille, kuinka suurenmoinen kansa se oli ollut, mutta kuolema kohtasi heitä. Hän sanoi: ”Mutta minä kerron teille toisesta maasta. Isäni talossa on monta asuinsijaa. Jos niin ei olisi, minä en olisi kertonut sitä teille. Te olette onnellisia maassanne, teillä on kotinne, teillä on lapsenne. Mutta teidät haudataan jokainen tuonne ja se näyttää olevan loppu.”

83 Job näki sen ja sanoi: ”Jos puu kuolee, se kasvaa uudelleen. Mutta makaa maassa ja heittää henkensä, missä hän on? Hänen poikansa tulevat kunnioittamaan häntä eikä hän sitä havaitse. Voi, että Sinä peittäisit minut hautaan, pitäisit minut salaisessa paikassa, kunnes Sinun vihasi on asettunut!” [Job. 14.] Hän sanoi: ”Jos mies kuolee, herääkö hän jälleen henkiin?”

84 Tuhansia vuosia ennen sitä, ihmiset etsivät jotakin tuon haudan takana olevaa. Kaikki suuret asiat, jotka Jumala antoi heille, kodin, perheen ja lapset ja seurakunnan ja kaikki ja profeetat ja suurmiehet tähän päivään asti, mutta silti jokainen heistä kuoli ja meni hautaansa. Mutta tässä tulee Yksi ja sanoo: ”Isäni kodissa on monta asuinsijaa, ja minä menen valmistamaan teille paikkaa.” Kuten Joosua, Hän kohtasi oman Kades-Barneansa.

85 Kun Israel tuli Kades-Barneaan… Ja Kades oli maailman tuomioistuin tuohon aikaan, seitsemän lähdettä yhdestä isosta päälähteestä, joka tarkoittaa tuomiota, kuten Jumalan huone ja seurakunnat, jotka lähtevät siitä. Ja Joosua meni luvattuun maahan tuomaan tullessaan todisteita.

86 Nyt, Jeesus kohtasi oman Kadeksensa. Mikä se oli? Tuomioistuin! Missä se oli? Golgatalla, jossa Jumala tuomitsi Hänet maailman synneistä. Mitä silloin tapahtui? Hän kohtasi kuoleman, Jumalan hyvityksen. Sovittaakseen syntiset Jumalan kanssa, Hän kuoli kuoleman ja ylitti Jordan-virran – kuoleman. Hänet haudattiin.

87 Hän kuoli niin, että kuu ja tähdet häpesivät itseään. Hän kuoli niin, että maapallo sai hermoromahduksen. Se vapisi niin, että kivenlohkareita irtosi vuorista. Se vapisi niin, että tähdet eivät loistaneet, kuu ei paistanut ja aurinko laski keskellä päivää. Hän kuoli! Niin kuollut, että roomalainen otti kymmenpaunaisen keihään ja syöksi sen kokonaan Hänen sydämensä läpi: vettä ja verta. Hän oli kuollut! Hän ylitti Jordanin. Ja Hänet pantiin hautaan ja kivi vieritettiin sitä vastaan, jonka tekemiseen tarvittiin 100 miestä. Hän oli kuollut! Siihen pantiin roomalainen sinetti.

88 Mutta pääsiäisaamuna, Hän palasi Jordanin yli ja sanoi: ”Minä olen

Hän, joka oli kuollut, ja minä elän, aina ja ikuisesti!"

Jotkut sanoivat: "Me näemme hengen."

89 Hän sanoi: "Koskekaa minua. Onko hengellä lihaa ja luita niin kuin minulla on?" Hän sanoi: "Onko teillä mitään syötävää? Tuokaa minulle jotakin." Ja Hänelle annettiin kalaa ja leipää, ja Hän söi sen. Hän oli ihminen!

90 Mitä Hän oli? Hän toi tullessaan todisteen, että on maa, johon me olemme menossa. Mitä Hän teki? Hän, kuten Joosua, Hän toi todisteen siitä. Hän sanoi: "Jos te haluatte siitä todisteen, 'tehkää parannus ja ottakaa kaste Jeesuksen Kristuksen Nimeen syntien anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen.' Se on todiste, joka nosti minut ylös. Minä annan teille vakuuden perinnöstänne." Ja mitä sitten tapahtui? Helluntaipäivänä, Pyhä Henki tuli uskovien päälle.

91 No, mitä me teemme? Tunnustamme syntimme, pidämme itseämme kuolleina, olemme haudattuja Hänen kanssaan kasteessa ja nousemme Hänen kanssaan Hänen ylösnousemuksessaan. Mihin? "Istuen taivaallisissa Hänen kanssaan." Siellä me olemme tänä iltana – istumme, ei fyysisesti, hengellisesti, mielessämme, ajatuksissamme, meidän sielumme on kaukana maailman huolien yläpuolella juuri nyt. Mitä me olemme? "Taivaallisissa Jeesuksessa Kristuksessa." Miten me pääsemme siihen? "Yhden Hengen kautta," I Kor. 12. luku: "yhdessä Hengessä meidät on kastettu Pyhän Hengen kautta uskovaisten ruumiiseen." Salaperäiseen Jumalan Valtakuntaan!

92 Sieltä käsin me muistelemme ja näemme, kuinka me ennen valehtelimme ja varastimme ja petimme ja poltimme ja teimme vääriä asioita. Me olemme nousseet siitä. Me olemme taivaallisissa. Mitä se on? Todiste siitä, että jonakin päivänä meillä on samanlainen ruumis kuin Hänen oma ihana ruumiinsa. Se on oikea todiste ylösnousemuksesta, koska potentiaalisesti, me olemme jo nousseet Hänen kanssaan. Potentiaalisesti me olemme jo kuolleet.

93 William Branham, joka eli ennen, ei elä enää. Hän on ollut kuolleena kolmekymmentä ja jotakin vuotta. Nyt kyse on uudesta luomuksesta. Orman Neville, joka ennen eli synnissä ei elä enää. Hän kuoli monta vuotta sitä ennen, tämä on uusi luomus. Orman Neville, totoaja, peluri tai mitä hän olikin, tuo mies, joka eli joskus, on kuollut. En tiedä, oliko veli Neville sitä, mutta mitä hän sitten olikin, hän syyllistyi noihin kaikkiin.

”Vähäisimpäänkin syyllinen on syyllinen kaikkeen.” Mitä sitten olitkin, olet synnintekijä, juuri sitä sinä olet.

94 Ja sinä olet kuollut, koska rakastat maailman asioita. Ja niin kauan, kuin vielä rakastat maailmaa, sillä ei ole väliä, kuinka paljon tunnustat olevasi täällä, sinä et ole täällä ylhäällä, olet vielä tuolla alhaalla. ”Se, joka rakastaa maailmaa ja maailman asioita, Jumalan rakkaus ei vielä ole tullut hänen sisälleen.”

95 Mutta, kun sinä nouset sen yli taivallisiin, silloin sinun mieltymyksesi suuntautuvat ylhäällä oleviin asioihin, koska sinä olet noussut ylös Kristuksen kanssa ja asetettu yhdessä Hänen kanssaan taivaallisiin; vain lepäät turvattuna, eikä yksikään asia voi vahingoittaa sinua, ei yksikään. Ei itse kuolemakaan… voi tehdä sinulle mitään. Sinut on jo ankkuroitu Kristukseen. Vakuus, etumaksu, käsiraha on jo maksettu, sinä olet hyväksynyt sen. Mitä sinulle tapahtui? Sinä nousit ylös Hänen kanssaan ylösnousemuksessa.

96 Muistele millainen sinä olin ennen. Nyt minä olen sen yläpuolella. Miten? Hänen armonsa kautta Hän nosti minut ylös, ja tässä olen asetettuna taivaallisiin Kristuksessa. Voi että! Kas siinä. Silloin Raamatusta tulee uusi kirja. Silloin sinä luet sitä hengellisin silmin ja hengellisen ymmärryksen kautta. Silloin sinä ymmärrät nominit ja pronominit, ja silloin ymmärrät liitoskohdat… ja sidesanat [konjunktiot] tarkoitan, ja niin edelleen, Raamatussa.

97 Voi, missä sanotaan… Ihmiset sanovat: ”Se on ristiriidassa itsensä kanssa”; sinä luet sitä nyt täällä. Nouse ja lue sitä täällä, ja kaikki on silloin erilaista. Ymmärrättekö? Näin on. Varmasti. Varmasti, se merkitsee silloin aivan uutta, kun sitä luetaan Hengessä. Kyllä.

Tämä yksi kysymys ei oikeastaan ole kysymys, siinä vain sanotaan:

172. Minä elin monta vuotta synnissä, ennen kuin löysin Herran. Pyydän, veli Branham, ole tehnyt taas syntiä enkä ansaitse tulla sinun eteesi tähän pyhään paikkaan. Sanoisitko sen minulle, jos minut voi vielä palauttaa ennalleen. Pyydän, auta minua, veli Branham, minussa on riivaaja. Auta minua! Voitko panna kätesi minun päälleni ja saattaa minut ennalleni?

98 Siis, tässä on kysymys, en todella huomannut sitä, kun luin sen hetki sitten. Siinä on kysymys. Siis, jos tuo henkilö on läsnä… Minäpä luen sen vielä teille:

Minä olen elänyt – olen elänyt monta vuotta synnissä, ennen kuin löysin Herran. Pyydän, veli Branham…näettekö… ole tehnyt taas syntiä enkä ansaitse tulla sinun eteesi tähän pyhään paikkaan. Sanoisitko sen minulle, jos minut voi vielä saattaa ennalleni.

Kyllä.

99 Et sinä ole tehnyt syntiä, ystäväiseni, toistaiseksi Jumalassa, josta sinua ei voitaisi saattaa ennalleen. Jos sinä olisit tehnyt syntiä niin, että sinua ei voisi palauttaa, sinä et todellakaan haluaisi tulla saatetuksi entisellesi. Näettekö? Näettekö? Mutta niin kauan, kuin Jokin käsittelee sydäntäsi, olet yhä tilassa, josta sinut voi palauttaa entisellesi.

100 ”Vähäisimpäänkin syyllinen on syyllinen kaikkeen.” [Jaak. 2:10] Minä olen tehnyt syntiä monta kertaa, jokainen meistä tekee joka päivä asioita, joita me emme halua tehdä.

101 Se on sydämessämme… Sinä et halua olla sellainen, tai et olisi esittänyt tätä kysymystä. Näetkö? Se itse osoittaa, että Jumala on vielä tekemisissä sinun kanssasi. Sinä olet tullut levottomaksi, ehkä saatana sanoo sinulle, ettei sinua voida uudistaa ennalleen. Hän valehtelee, takuulla, valehtelee. Koska, katsohan, jos on syvyys, joka kutsuu, on oltava myös Syvyys, joka vastaa tuohon kutsuun. Jos on olemassa nälkä johonkin, jotakin on oltava jossakin tai sinulla ei olisi nälkää siihen. Näetkö?

102 Kuten olen sanonut useita kertoja. Ennen kuin kalalla oli evä seläss ään, vettä oli oltava ensin jossakin sille, missä uida, tai sillä ei olisi ollut evää. Ennen kuin oli puuta kasvamassa maan päällä, ensin oli oltava maa ennen puuta, koska maan oli oltava ensin olemassa puulle, jossa kasvaa.

103 Nyt, ennen kuin voi olla luotu [/luomus], on oltava Luoja luomaan tuo luotu. Ymmärrättekö, mitä tarkoitan? Nyt, niin kauan kuin sinulla on nälkä ja jano palata Jumalan luokse, on Jumala, joka sinua kutsuu, näethän, tai sinulla ei olisi nälkä. On olemassa Luoja!

104 Nyt, jos sinä… On olemassa paikka, jonka ylitettyäsi sinä et pääse enää takaisin, mutta kun tuo tapahtuu, sinä olet samassa tilassa kuin olitkin. Se osoittaa, että sinä vain lankesit pois armosta. Lankeaminen ei tarkoita kadotusta. Haluan jonkun kertovan minulle missä lankeemus merkitsee kadotusta, ja osoittaa se Raamatulla. Luopio ei ole kadotettu, hän vain on poissa yhteydestä.

105 Israel lankesi, mutta he eivät menettäneet liittoansa. He menettivät

ylistyksen ja ilon.

106 Daavid menetti pelastuksensa riemun, kun hän otti Batseban, Uurian vaimon, mutta hän ei menettänyt pelastustansa. Hän ei todellakaan sanonut: ”Palauta minun pelastukseni,” hän sanoi: ”Palauta minulle pelastukseni ilo.”

107 Nykyään on niin paljon lakihenkisyyttä, tuota: ”älä koske, älä maista.” Asioita ei tehdä lain kautta. [/lakihenkisesti]

108 Minä en tullut tähän seurakuntaan tänä iltana lain takia. Minä olen väsynyt, olen – olen – olen ollut jännittynyt, olen sekaisin, ajattelen sitä, mikä on edessä, sydämeni palaa niin että saan rytmihäiriöitä. Minulla on kramppeja, kipua, aivan tällä hetkelläkin, se syöksähtelee sinne tänne, ylös ja alas tänne asti; Voimaton, hermostunut, vapisen, tästä ottaa ja puristaa. Varpaat ovat puristuksissa kengissäni. Tuntuu siltä, että mitä tahansa muuta kuin että tulisin tänne. No, miksi minä sitten tulin? Koska minä rakastan Jumalaa. Elän tai kuolen, minun täytyy seistä tässä edustamassa Häntä. Ei sen takia, että minun pitää. Hän ei välitä siitä teenkö sitä vai en. Minä… Jos minä kuolen, pääsen taivaaseen joka tapauksessa. Mutta minä tulen, koska minä rakastan Häntä. Te palvelette Jumalaa, koska te rakastatte Häntä, ei siksi, että teidän pitää. Koska te rakastatte Häntä niin paljon!

109 Minä en ole uskollinen vaimolleni siksi, että pelkäisin, että hän eroaa minusta. Olen uskollinen, koska rakastan häntä. Maailmassa ei ole muita naisia kuin hän. Siitä syystä olen hänelle uskollinen. En siksi… Jos minä tekisin jonkin virheen, ja ajatellaan, että minä tein jotakin väärää, menisin hänen tykönsä sanomaan: ”Meda, rakas, minä en tarkoittanut sitä.” Hän antaisi sen minulle anteeksi, minä tiedän, että hän antaisi. Minä antaisin hänelle anteeksi. Minä rakastan häntä. Mutta minä – minä antaisin hänelle anteeksi. Hän antaisi minulle anteeksi. Mutta minä en tekisi sitä turhanpäiten, minä rakastan häntä liiaksi tehdäkseni sen. Ei sen takia, ettenkö minä uskoisi, että hän antaisi anteeksi, vaan ajatus on, että minä rakastan häntä liikaa tehdäkseni niin jo alun pitäen. Niin kauan, kun minä rakastan häntä sillä lailla, minä en ikinä tee sitä, ja hän rakastaa minua sillä tavalla kuin on tarkoituskin, eikä hänkään tekisi.

110 Ja sinä rakastat Herraa kaikesta sydämestäsi, sinun ei tarvitse huolestua näistä asioista. Jos sinä teet virheen, sinä et tee syntiä tahallasi, teit vain jotakin väärin. Näetkö, sinä lankesit. Totta, sinä olit täällä seurakuntayhteydessä, mutta sinä tipahdit taas siihen sotkuun takaisin.

111 Mistä siinä on kyse? Se on kuin kotka. Minä näin kerran… näin Cincinnatin eläintarhassa, johon vein Saran, ja mentiin sinne. Jos jokin satuttaa minua, niin se, kun näen että joku on pantu suljettuun paikkaan.

112 Minä en todella kestä nähdä mitään häkissä, edes pieniä lintuja. Ja minä tiedän, että teillä naisilla on näitä pieniä lintuja – päästäkää ne pois.

113 Kun olin pieni poika sanoin usein: ”Jos saan ikinä mahdollisuuden, kun tulen mieheksi, minä livahdan joka kotiin, ja päästän nuo pikkuraukat vapaaksi.” Kyllä vain. Sanoin… Ja istuksitaan auringonpaahteessa, jossakin takakuistilla ja hekotellaan: ”Hah hah hah,” ja nainen vain polttelee tupakkaa ja tuo pikku lintuparka istuu ja kärventyy siellä. Se ei voi sille mitään, sen on vain istuttava siinä. Eikä se ole syntynyt sitä varten! Minä ajattelin: ”Pojat, jos minä voisin livahtaa tuonne ja päästää sen ulos, se ei pysyisi siellä kovin kauaa.” Näettekö?

114 Minä inhoan nähdä jonkun olevan vankina. Inhoan sitä, että ihminen kutsuu itseään kristityksi ja sitten hänet on suljettu jonkin seurakunnan uskontunnustuksen sisään; ”Minä en voi sanoa tuohon aamenta. Minä en usko siihen [koska] minun paimeneni sanoo: ’Älä usko siihen.’” Voi hyvä tavaton! Te olette syntyneet vapaiksi.

115 No mitenkä sitten ison kotkan laita? Se on taivaallinen lintu. Se elää paljon pilvien yläpuolella. Sinne se menee aamuisin; tosi korkealle, ei mikään muu voi seurata sitä sinne! Ei mikään muu lintu… se hajoaisi ilmassa, jos se yrittäisi seurata sitä. Se on erikoisvalmisteinen lintu.

116 Ja sitten joku on pyydystänyt sen ihmistekoiseen loukkuun, ja hän on vanginnut tämän ison kotkan ja pannut sen häkkiin. Ja tuo ystäväparka… Minä katselin sitä ja minun sydäntäni kirvelsi toden teolla. Se katseli tuolle puolelle näin eikä tiennyt miten päästä tuosta häkistä ulos. Jospa se vain pääsisi toiselle puolelle ja se – se tiesi miten noustaisiin ja se alkoi hakata siivillään, ja niin sitä mentiin – se iski päänsä kaltereihin ja hakkasi sulat irti siivistään, siipisulat täältä, ja pään ympäriltä niin että veri vain virtasi. Se törmäsi niin voimakkaasti terästankoon, että kolahti siitä suoraan selälleen. Ja siinä se makasi ja pyöritteli väsyneitä silmiään ja katsoi ylös taivaaseen: ”Tuonne minä kuulun. Siellä on minun kotini. Tuolla on se, mitä varten minä synnyin. Mutta, katsokaa, meidän välissämme on häkki! No, ainoa, mitä tiedän, että minut on pantu tekemään tämä ja täältä sitä tullaan…” ja: ”bäng” ja taas sieltä tultiin takaisin.

117 Minä ajattelin: ”Voi, että, onpa hirveää! Myisivätpä ne sen minulle. Panttaan Fordini ja ostan sen, siis, vain päästääkseni sen vapaaksi.” Näettekö? Minusta rupesi sen takia tuntumaan niin pahalta; iso lintuparka siellä, hakkaa sulat… Ajattelin: ”Tuo on hirvein näky, mitä olen nähnyt.”

118 Ei, otanpa sen takaisin. Hirvein näkemäni näky on ihminen, joka on syntynyt Jumalan pojaksi ja sitten tullut teljetyksi johonkin uskontunnustukseen. Ja hän katsoo ylös ja näkee Jumalan, jota todella haluaa palvella, muttei vain kykene siihen. Hänen ei anneta tehdä sitä, siis, pantu karsinaan. Kauhea juttu.

119 Kyllä, sisar, veli, kuka sitten kirjoittikin tämän, jos sinä olet langennut tänne, se ei tarkoita, että olet kadotettu. Sinä olet häkkiin joutunut kotka, siinä kaikki. Sinut on jälleen teljetty tänne syntiin. Sinä et halua olla täällä, siksi sinä katselet ylöspäin. Ole hyvä: ”Voi veli Branham, minä elin tuolla ylhäällä joskus. Onko sinne tietä?” Kyllä.

120 Tämä tuo mieleeni erään päivän – voi, pikkupoikana – minä kävelin erään maatilan liepeillä, ja siellä oli… joku oli sitonut kiinni vanhan variksen, jotta se pysyisi poissa maissien kimpusta. Ja tuo vanha ystäväparka oli kuolemassa nälkään. Minä en voisi olla niin ilkeä, että tekisin sellaista. Hän [farmari] sitoi tuon vanhan variksen jalasta ja tuo vanha kaveri oli syönyt kaiken ympäriltään. Muuta se ei kyennyt saamaan. Tuo farmari vain jätti sen siihen. Ja se oli niin surkeana, ettei se – se päässyt edes ylös. Se vain… ja varikset vain lensivät yli ja sanoivat: ”Kraa, kraa, kraa.” Toisin sanoen, sanoivat: ”Pidä kiirettä, Vaakku Varis! Talvi on tulossa, lähdetään etelään!” Mutta se ei voinut tehdä sitä, se oli kiinni.

121 Ja niin eräänä päivänä eräs kaveri tuli käymään ja näki tuon vanhan variksen. Niinpä hän otti ja meni ja irrotti sen ja sanoi: ”Mene vain poika, olet vapaa.” Näettekö? Ja sitten, ensi töikseen tiedättekö, se vain jatkoi kävelemistä ympäri.

122 Ja nyt tulevat varikset siihen ja huhuilevat: ”No niin, Vaakku Varis! Kraa, kraa, kraa! Lähdetään etelään. Talvi on tulossa. Sinä jäädyt kuoliaaksi.”

123 Jos se voisi katsoa taaksepäin [/muistella mennyttä], se sanoisi: ”Minä en pysty.” Näettekö, se oli niin tottunut olemaan sidottuna, siis, sen mielestä se oli todellakin yhä sidottu.

124 Sinä saatat ajatella olevasi sidottu, myös, veli, sisar, joka kirjoitit tä-

män kysymyksen. Sinä voit ajatella, että perkele on saanut sinut sidotuksi siihen paikkaan, mutta se valehtelee. Oli aika, jolloin eräs Ihminen tuli maan päälle, Jeesus Kristus, Jumalan Poika, Hän päästi sinut irti. Etkö uskoisi sitä? Sinun ei tarvitse pysyä siinä, ei toki; sinä olet vapaa. Näin asia on. Hän kuoli sinun sijastasi ja otti pois sinun syntisi. Usko vain Häneen. Räpytä siipiäsi ja lennä tiehesi toisten kanssa. Älä jää tuohon perkeleen loukkoon. Älä todellakaan!

Siis. Voitko panna kätesi minun päälleni ja saattaa minut ennalleni?

125 Sisko rakas, tai rakas veli, varmasti, minä panen käteni päällesi, mutta se ei vapauta sinua. Mikä vapauttaa sinut, olet… on sen ymmärtäminen, että sinä olet jo vapaa. Sinut on jo päästetty irti. Sinun ei tarvitse kantaa huolta vapautumisestasi, sinä olet jo vapaa! Jeesus vapautti sinut. Älä enää anna kietoa itseäsi orjuuden ikeeseen. Sinä olet niin vapaa kuin vapaa voi olla. Sinun ei tarvitse olla siteissä. Minun käsieni päälle paneminen on vain perinnäistapa. Sen me voimme kyllä tehdä. Sen, miksei, minä voin tehdä sen, mutta se ei silti vapauta sinua, ennen kuin sinä otat vastaan sen, mitä Hän on tehnyt sinun puolestasi – silloin ainoastaan minä sanon: ”Herra, minä uskon sen.”

126 Siis, sinä vain panet kätesi Hänen päälleen, sanot: ”Herra minä uskon sen”, ja nouset vain ylös. Juuri niin; tunnustat syntisi. Siis, ”Se, joka piilottaa syntinsä, ei menesty, peittää syntinsä. Mutta hän, joka tunnustaa syntinsä… ” Siinä sinä saat vapautesi ja vanhurskautuksesi, kun olet halukas sanomaan: ”Olen tehnyt syntiä. Olen tehnyt väärin.” Juuri senhän sinä sanoit tässä:

Olen langennut, olen tehnyt syntiä. Olen todella tehnyt väärin! Onko vielä mahdollisuutta parantaa minut?

127 Ehdottomasti! Sillä hetkellä, kun sinä pyydät sitä, se osoittaa, että Jumalan on pudottanut pelastusköyden noukkiakseen sinut ylös. Pitää paikkansa.

128 Käsien päälle paneminen, se on – se on hieno juttu, minä uskon siihen. Minä uskon kätten päälle panemiseen, varmasti uskon. Mutta se ei ole se asia, mikä saa jotakin aikaan. Minä voisin panna käsiäni päälle viikosta toiseen, eikä se silti hyödyttäisi mitään ennen kuin sinä otat vastaa sen, mitä Kristus teki puolestasi. Kyse on vain minun hyväksymisestäni, kätten päälle panemisella. Vanhinten päälle pantiin kädet. Niitä asioita tehtiin, se oli ihmisten hyväksyntä Jumalan edessä, että he myönsivät uskonsa siihen, he panivat luottamuksensa siihen. Näettekö? Joskus, aivan

kuin asiat…

129 Minut ymmärretään monta kertaa niin väärin. Mi – minulla on… viime yönä. Minä pysähdyin kahden eri mielipiteen eteen, en – enkä todella tiedä mitä tehdä. Toivon, että täällä istuu vain luonnollinen seurakunta, tai siis hengellinen seurakunta istuu täällä, tarkoitin. Luulisin, ettei tätä nauhoiteta ja niin sanon mitä tahdon. He…

130 Minä halusin pientä sydämeltä sydämelle keskustelua teidän kanssanne ja uskon, että minä käsittelen [/otan] sen joka tapauksessa. Minulla on se täällä lapulla Sananpaikan kanssa, jos… Jos en saisi, aioin puhua Lopunajan evankelioinnista, mitä lopunajan evankeliointi on. Ehkä minä säästän sen johonkin toiseen päivään. Minä haluan puhua teille sydämestäni, aivan sydämeni pohjasta saakka.

131 Olen kahden mielipiteen välissä. En tiedä, mihin suuntaan kääntyä. Olen rukoustenne tarpeessa. Tämä pikku taivuttelu täällä, näiden – näiden asioiden tiimoilta, antoi todella tilaisuuden puhua teille muutaman hetken. Jotakin muuta, jonka haluan kertoa teille, nähkääs. Tajusin, että me olemme todella lähellä jotakin. Siis, älkää nyt ymmärtäkö minua väärin, sitä älkää tehkö. Ymmärrättekö?

132 Eräs mies tuli luokseni yhtenä päivänä, ja sai minusta tuntumaan tosi pahalta. Ajattelin: "Minä en varmastikaan ole opettanut noin epätarkasti." Näettekö? Hän sanoi: "Veli Branham, noin niin monta päivää minulla pitäisi olla leikkaus, viidentoista – kahdenkymmenen päivän päästä." Hän sanoi: "Luuletko, että Jeesus tulee niin, ettei minun tarvitsisi mennä tuohon leikkaukseen?" Näettekö? Näettehän, minut on ymmärretty väärin. Älkää tehkö sitä. Siis, älkää tehkö niin. Jeesus ei tule ehkä seuraavaan viiteentuhanteen vuoteen. Minä en tiedä. Hän voi olla täällä tänä iltana. Hän voi tulla huomenna. Minä en tiedä, milloin Hän tulee. Kukaan muukaan ei tiedä. Rehellisesti sanoen, Hän ei itsekään tiedä. Niin Hän sanoi. Ei kukaan tiedä.

133 Mutta tiesittekö, että Paavali odotti Hänen tuloansa joka päivä? Johannes, Patmoksen saarella, ajatteli elävänsä ja näkevänsä sen. Irenaeus ajatteli varmasti Hänen tulevan hänen aikanaan. Ja kaikki muutkin Polykarpus, Pyhä Martinus ja kaikki läpi aikojen. Luther ajatteli: "Varmasti sitä se on!" Wesley sanoi: "Nyt on sen aika." Charles Finney, John Knox, Kalvin, Spurgeon, jokainen heistä sanoi: "Nyt on se hetki!" Billy Sundaysta tähän päivään asti, jokainen: "Nyt on se hetki!"

134 Me odotamme sitä. Me emme tiedä, milloin sen aika on. Minä uskon sen tapahtuvan tänä aikana ja haluan pitää soihtua valaisemassa. Ja kuunnelkaapa, minä… Ymmärtäkää tämä oikein! Minä haluan elää jokaisen hetkeni elämästäni niin, että odotan Hänen tulevan seuraavalla hetkellä, mutta haluan jatkaa niin, kuin se tapahtuisi kymmenentuhannen vuoden päästä tästä. Minä haluan yhä kylvää siementä, korjata satoa. Haluan saarnata Evankeliumia ja jatkaa aivan kuin olen aina tehnyt. Ja niin eteenpäin, silmät luotuina ylöspäin, tarkkana… vetelen viikatteella, saan lyhteitä, viljaa. Ja sitten seuraavana vuonna minä kylvän viljani uudelleen: ”Herra, minä ajattelin, että Sinä olisit ollut täällä jo viime vuonna, mutta jos Sinä et -, Sinä tulet ehkä tänä vuonna. Niinpä minä panen siementä maahan kasvattaakseni lapsiani. Jos Sinä viivyt, heillä on jotakin syötävää. Jos et. Minä odotan Sinua.” Siinä se, siis, jatkan vain normaalisti.

135 Jos minä ajattelisin Hänen tulevan aamulla, minä saarnaisin tänä iltana, saman sanoman, jota saarnaan nyt. Jos arvelisin Hänen tulevan aamulla, minä en menisi myymään autoani. Minä en menisi tekemään sitä tai tätä tai muuta. Minä jatkaisin niin kuin yleensäkin teen, koska joka hetki minä odotan Hänen tulevan. Koska Hän voi tulla juuri sinua varten, tänä iltana voi olla sinun hetkesi. Ehkä on minun hetkeni tänä iltana. En tiedä. Mutta joku näistä tulee olemaan meidän hetkemme.

136 Mitä eroa siinä on, elänkö minä täällä, vai onko minut haudattu tuonne? Sillä, jos kuolemanrangaistukseni on kärsitty, minä tulen olemaan siellä ennen kuin kukaan ihminen, joka elää. Näin on. ”Minä sanon tämän,” II Tess. 5. luku: ”Minä sanon tämän Herran käskynä. Me, jotka olemme elossa ja jäämme Herran tulemukseen, emme haittaa tai estä niitä, jotka nukkuvat. Sillä Herran pasuuna soi, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ensin”, on niiden etuoikeus, jotka ovat kuolleet, tulla ensimmäisinä. Siten me tiedämme, että hetki on käsillä, nähkääs. ”Sitten meidät, jotka olemme elossa ja jäämme, muutetaan, hetkessä – silmänräpäyksessä, ja temmataan ylös heidän kanssaan kohtaamaan Herraa ilmassa.”

137 Niinpä mitä ero siinä on kuolinko minä Nooan aikaan, kuolinko Aabrahamin aikaan, kuolinko apostolien aikaan, kuolinko minä viikko sitten tai juuri nyt? Mitä eroa siinä on? Minä tulen olemaan paikalla silmänräpäyksessä. Minä vain lepään siihen asti.

138 Siis, kokoontuminen tulee tapahtumaan Herran tykönä. Niin kuin

Jaakob sanoi [I Moos.] 49. luvussa. Hän sanoi: "Kun Shilo [Hepr. & KJV] saapuu, Hänen luoksensa tullaan kokoontumaan. Ei tule olemaan lainantajaa… polviensa välistä, ennen Shilon tulemista", puhuen Juudasta, "ja Hänen luokseen tullaan kokoontumaan."

139 Siis, kovin monet ihmiset odottavat seurakunnan, suuren ihmisjoukon tulevan yhdessä temmatuksi, seurakunnan, kirkkokunnan, jonkin uskonnollisen järjestelmän tulevan otetuksi ylös. Ei se ole niin. Se ei ole ollenkaan niin.

140 Tuo ihmisten kokoaminen, kun Jumala kutsuu laumansa yhteen, Hän saattaa ottaa kaksi Jeffersonvillestä, kaksi Missisippistä. Näin Hän täsmälleen sanoi, ei sanoilla, mutta Hän sanoi: "Kaksi on pellolla", sieltä, missä päivänvalo on, "Otan toisen ja jätän toisen. Kaksi on samalla vuoteella", toisella puolella maapalloa on yö, "Otan toisen ja jätän toisen." Näettekö?

141 Ihmisten kokoaminen ei tule olemaan klikkihenkistä, jotakin ryhmää varten täällä. Se tulee olemaan ylösnousemuksen yleismaailmallinen yhteen kokoaminen, ja ylöstempaus tulee samalla tavalla. Koska Hän sanoi: "Kun yksi nukahti tällä vahtivuorolla, yksi tällä vuorolla, yksi… ja näin aina seitsemänteen vahtivuoroon. Ja sitten, kun Sulhanen tulee, he kaikki heräsivät, jokainen, kaikki aina Genesiksen ajoista Ilmestyskirjan loppuun. Jokainen heistä heräsi, juuri niin, valmistautuakseen sisäänmenoon."

142 Siis, ymmärrättehän, Hän osoittaa, että kaikki kuolleet nousevat esiin haudasta, kun Hän tulee, vanhurskaat, morsian, nukkuvat, jotka ovat haudassa, nousevat ylösnousemuksessa. Sitten Hän osoittaa, että maan päällä elävistä ihmisistä, yksi tulee täältä ja yksi sieltä. Silloin ei tule olemaan mitään joukkoa ihmisiä, jotka koottaisiin tähän pieneen ryhmään. "Yksi tulee olemaan pellolla, tai kaksi pellolla. Minä otan yhden ja jätän toisen", tässä tulee se yksi seurakuntalainen paikasta, jossa päivä paistaa; maapallon toiselta puolelta; "Kaksi samalla vuoteella – minä otan toisen ja jätän toisen." Pitääkö paikkansa?

143 Niinpä, kokoontuminen on Hänen tykönään, olenpa minä sitten Jeffersonvillessä, olinpa minä vaikka Ruotsissa, olinpa minä… ja missä sitten ollaankaan, meidät kootaan Paimenen tykö. Näettekö? Ja sitten, yhdessä meidät temmataan ylösnousemukseen, kohtaamaan Herraa ilmassa. Ihmisiä tulee kaikista maailman osista, jotka elävät. Ihmiset, jotka ovat kuolleet, ja niin edelleen, tulevat nousemaan. Ja yhdessä Seurakun-

ta tullaan ottamaan ylös kohtaamaan Herraa ilmassa. Näettekö?

144 Hänen tulonsa tulee olemaan maailmanlaajuinen. Se ei tapahdu vain Louisvillelle. Se ei tule vain baptisteille, presbyteereille. Se tulee olemaan: "puhdassydämiset saavat nähdä Jumalan", ja ylösnousu ja kokoaminen tapahtuu kaikkialla.

145 Ja, milloin se sitten tapahtuu? Ehkä tänä iltana. Ehkä huomenna. Ehkä tänä vuonna. Ehkä viidentoista vuoden päästä. Ehkä sadan vuoden -, ehkä tuhannen vuoden -. Minä en tiedä. Eikä kukaan muukaan tiedä. Mutta eläkäämme, sinä ja minä, eläkäämme tänä iltana aivan kuin se tapahtuisi vielä tänä iltana.

146 Mutta, nyt, tehdessämme niin kuin sinä sanoit sen: "Minulla on leikkaus edessä." Niin, jos sinun täytyy mennä leikkaukseen, jos sinulla ei ole uskoa vapautukseen, ole hyvä vain, ja mene leikkaukseesi.

147 Jos minä olisin aikeissa ostaa… Joku tuli ja kirjoitti minulle viestin lapulle yhtenä päivänä, ja sanoi – ison kirjeen, ja sanoi: "Veli Branham, minä en tiedä, mitä tehdä." Hän sanoi: "Minä ja vaimoni olemme olleet niin uskollisia Jumalalle kuin vain voi. Me kasvatimme lapsemme." Ja hän sanoi, "Nyt, mitä minä pohdin … meillä on… me olemme säästäneet maatilan, ostimme maatilan", hän sanoi. Hän sanoi: "Kuinka rakastammekaan sitä! Meillä on siellä lähde, puro virtaa paikan läpi." Se on Oregonissa. Hän sanoi: "Kuulimme, että sinä olet tulossa Oregoniin. Kuule, mitä olemme päättäneet. Me tiedämme, että… Me ajattelimme voivamme säästää sen lapsillemme, koska kukaan heistä ei ole kristitty." Hän sanoi: "Me ajattelimme säästää sen heille, kun heidän täytyy jäädä tänne ja mennä ahdistuksen ajan läpi, ja säästimme heille, että heillä olisi jotakin, sillä me uskomme olevamme mukana ylöstempauksessa. Siksi me emme tiedä, mitä tehdä sen kanssa. Siksi ehkä, kun sinä tulet, me annamme maatilan sinulle, siis, ja sitten sinä voit tehdä sen kanssa mitä haluat."

148 Minä vastasein kirjeeseen ja sanoin: "Kuinka huomaavaista on ajatella lapsianne."

149 Hän sanoi: "Minä ja mamma, me käymme siellä; ja iltaisin…" Hän sanoi: "Minä olen jäämässä eläkkeelle, miten nautinnollisia hetkiä meillä tuleekaan olemaan, kuljemme maatilaa puolelta toiselle, seisomme katselemassa lähdettä ja ylistämme Jumalaa", hän sanoi.

150 Minä sanoin: "Jatkakaa vain niin; eläkää juuri sillä tavalla, fyysisesti,

materiaalisesti. Jatkakaa vain jatkamistanne, kunnes Hän saapuu. Siis, pysykää vain täällä jatkaen vain, kunnes Hän saapuu."

151 Suunnitelkaa, antakaa mennä, tehkää se näin: "Jos Herra tahtoo; jos Herra tahtoo! Minä teen tämän, jos Herra tahtoo." Hän saattaa tulla ennen sitä aikaa. [Tyhjä kohta nauhassa.] Mutta jatkakaa vain aivan samalla tavalla kunnes… Mutta pitäkää sielunne kunnossa niin, että, Hän voi tulle hetkellä millä hyvänsä. Nähkääs, olkaa valmiina, Sillä, siis, Hän voi tulle sinun kohdallesi millä minuutilla hyvänsä, millä sekunnilla, seuraavalla sydämenlyönnillä, seuraavalla henkäyksellä Hän voi tulla sinun tykösi. Mutta jatkakaa sen tekemistä, mitä haluatte, kunhan vain se on oikeaa ja kunnollista ja rehtiä. Antakaa mennä ja tehkää sitä.

152 Siis, mehän tiedämme lähestyvämme jotakin. Minä tiedän sen. Sinä tiedät sen. En – en – en tiedä, mihin suuntaan kääntyä. Muistattehan, noin neljä vuotta sitten, Chicagossa, eräänä päivänä, Herran Henki tuli luokseni ja sanoi: "Se on tässä, ja herätys on ohi, ja Amerikka on hylännyt mahdollisuutensa." Se on nauhalla. "Eikä sitä [herätystä] enää tule. Sen viimeisen mahdollisuutensa se on hylännyt."

153 Haluan, että kuuntelette: tietääkö kukaan minkä päivän nauhalla se on? Meillä on se. Leo ja Gene ottivat sen. Minä kuulin sen täällä vähän aikaa sitten, siis, herätys on pysähtynyt.

154 Minä sanoin sen – Blue Lakessa yhtenä iltana, ja eräs pikkukaveri tuli seuraavana aamuna ja sanoi: "Veli Branham saattaa sanoa, että se koski helluntailaisia, muttei minua! Kunnia Jumalalle! Halleluja", ja niin edespäin. Siis, mutta se pikkukaveri ei tiennyt mistä päästä torveen puhalletaan. Siis, hän ei käsittänyt. Siis, hän ei ymmärtänyt. Eikä siinä mitään – innoissaan – se on täysin oikein.

155 Mutta katsokaapa ympärillenne! Mitä ihmiset tekevät? Mikä ihmisillä on? Mitä herätykselle on tapahtunut? Mitä Billy Grahamille, Oral Robertsille on tapahtunut, ja muille? Missä se herätys muka jatkuu? Se on ohi! Savu on hälvennyt. Siemenet on kylvetty. Kokous on ohi. Tulet ovat palaneet loppuun. Vanhassa Vestan temppelissä Roomassa, kun tulet sammuivat, kauppiaat lähtivät kotiinsa, alttareilta. Siis, me näemme, ettei herätys ole enää meneillään. Ei ole intoa. [/tämä ei ole intoilua].

156 Sitten minä ajattelen sitä jokea vuonna 1936. Ajattelen sitä, mitä Hän sanoi. Mitä siellä tapahtui? Monet teistä tietävät. Olin vain poikanen, ja suorittaessani ensimmäistä kastettani, kun tuo Herran enkeli tuli

ja seisoi siinä, missä minä olin. Jotkut ihmiset sanoivat: ”Ei sitä nähnyt.” Sitten tiede todisti, että niin se piti paikkansa. Näettekö? Näettekö?

157 Siis, mitä Hän sanoi siellä? ”Niin kuin Johannes Kastaja lähetettiin edeltämään Kristuksen ensimmäistä tulemusta, sinun sanomasi edeltää toista tulemusta.”

158 Minä olen seurannut sitä maapallon toiselle puolelle, ja se on mennyt ympäri maailman. Ja melkein yhdessä yössä, herätys puhkesi kaikkialla. Herätyksen tulet paloivat kaikkialla, se on ollut suurin herätys, mitä tiedetään olleen. Mutta oliko sitä ennen mitään? Ei mitään! Kun kahta viikkoa sitä ennen, kuulin erään miehen puhuvan New Albanyssa, hän sanoi: ”Ihmiset uskoivat ennen tuollaisiin sensaatioherätyksiin, kuten Billy Sundayyn ja muihin.” Hän sanoi: ”Mehän tiedämme, että sellaista ei enää voi olla. Ihmiset vaativat konkreettisia todisteita; ja sellaista ei ole!” Kun tuota suurta sensaatiota oltiin järjestelemässä, Jumala täräytti esiin suurimman herätyksen sitten ensimmäisten vuosisatojen, enemmän ihmisiä pelastui: miljoonia.

159 Tilastot osoittavat, että ihmisen sanoma kestää kolme vuotta, mikä tahansa niistä, ja sitten hän elää maineellaan lopun aikaa, kunnes Jumala kutsuu hänet pois. Siis, näin on ollut sitten Kristuksen, Hänen kesti kolme ja puoli vuotta, näettehän. Ja nähdään, että kaikki, Spurgeon, Knox, Calvin ja siitä eteenpäin, se osoittaa, että kolme ja puoli vuotta on raja ihmisen palvelustehtävälle. Ja loput siitä… Hänen kynttilänsä on loppuun palanut. Hän elää menneellä maineellaan. Jos hän on ollut paha, hänen – hänen työnsä seuraavat häntä. Jos hän on ollut oikeamielinen, hänen työnsä seuraavat häntä. Siinä kaikki.

160 Siis, mitähän se mahtaisi tarkoittaa? Minä olen saarnannut tälle seurakunnalle täällä ja sanonut teille, että: ”Olen uskonut, että suuri sellainen on tulossa.” Minä uskon, ja olet sanonut teille, että uskon että Kirjoitukset tukevat sitä, että viimeiselle seurakuntajaksolle tulee sanansaattaja. Minä uskon siihen. Olen odottanut tuon henkilön ilmestyvän, olen odottanut tiiviisti.

161 Ja minä näen jonkin miehen nousevan, minä kuulen hänestä; suuri mies alkaa kulkea ristiin rastiin. Minä huomaan, että hänen sanomansa on kaukana Raamatusta. Minä näen hänen perääntyvän takaisin nurkkaansa. Näettekö? Minä näen toisen nousevan, lentävän korkeuksiin, mutta hän ei pääse kotkien joukkoon. Hän pysyy kirkkokunnallisten varisten keskellä. Pysyy täällä, organisaatiossaan ja tuo toinen mies tuo

enemmän jäseniä ja niin edelleen. Minä tarkkailen tilannetta ja näen, kuinka juttu hiipuu pois.

162 Minä ajattelen: "Jumala, missä on tuo *hän*, joka tulee palauttamaan isien uskon lapsille? Mihin nuo siemenet tullaan istuttamaan? Missä se paikka on? Missä tulee tapahtumaan?"

163 Nyt tullaan tähän. Jos – jos tuo sanoma siellä joella tuona päivänä, jos se oli se, Herran tulemus on käsillä. Se melkein on jo. Jos ei ole, [nyt] on vain tyyntä myrskyn edellä. Minä en tiedä. Hän ei ole paljastanut sitä minulle. Minä yritän pohtia: "Oliko se Hänen virallinen sanomansa? Oliko se se, mitä Hän halusi minun sanovan? Oliko se sitä, että Hän antoi tehtävän? Mitä tuo kaikki on? Jos siitä on kyse, me olemme todella, todella lähellä. On myöhäisempää kuin luulemmekaan. Jos näin ei ole, on vain tyyntä myrskyn edellä.

164 Siis, joku kirjoitti minulle vähän aikaa sitten ja kysyi minulta ja sanoi: "Jos sinä et usko seurakunnan menevän ahdistuksen ajan läpi, miten on Ilm. 13 laita; miten se tulee voittamaan Karitsan veren ja todistuksensa kautta?" Se henkilö kysyi tätä. Epäilenpä. Huomasitteko, että Ilmestyskirjan ensimmäiset kolme lukua koskevat seurakuntaa seurakuntajaksoina. Kyse oli ahdistuksen ajasta, ei seurakuntajaksosta. Seurakunta temmataan ja lähtee ylös Ilmestyskirjan 4. luvussa, eikä palaa ennen kuin 19. luvussa, kun se tulee Jeesuksen kanssa. pitää paikkansa. Se tulee tapahtumaan ahdistuksen aikana, eikä sillä ole mitään tekemistä Seurakunnan kanssa.

165 Kaikki nuo suuret lupaukset suurista asioista, joita te olette nähneet Raamatussa, kuten, mitä tulee tapahtumaan. Se tapahtuu siellä juutalaisten valtakunnassa, ei täällä pakanoiden -. Minä uskon, että he tulevat kokoontumaan joukolla tämän henkilön takia, jonka pitäisi tulla palauttamaan sen ihmisten uskon, joka on luvattu. Ja ainoa, millä minä päädyn siihen on, että Hän sanoi: "Heti tämän sanoman jälkeen, että, että maa tulee palamaan tulen kuumuudessa." Minäpä luen sen teille, kun olemme täällä ja katsotaan mitä siinä sanotaan.

166 Ja nyt tämä pieni sanoma Valtakunnasta. Ehkä minä saarnaan siitä ensi sunnuntaiaamuna, jos Herra suo, siis, ja jos Herra tahtoo.

167 Nyt kuunnelkaa tätä, tässä on Johanneksen tulo, Malakia 3:

> *Katso, minä... lähetän sanansaattajani, minun edessäni... ja hän on valmistava tien minun eteeni. Ja äkisti on tuleva temppeliinsä Herra,*

jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot.

168 Näettekö tämän? Malakia 3. Nyt Matteus. Katsokaa Matteus 11. luku ja kuunnelkaa tätä, ja 6. jae. Luetaanpa nyt Mala… Matteus 11, Jeesus puhuu. Ja nyt aletaan 11. luvusta:

Ja kun Jeesus oli antanut kahdelletoista opetuslapselleen kaikki nämä käskynsä, niin hän lähti sieltä opettamaan ja saarnaamaan heidän kaupunkeihinsa.

Mutta kun Johannes vankilassa... kuuli Kristuksen teot, lähetti hän opetuslapsiansa

sanomaan hänelle: "Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?"

169 Huomaatteko tuon profeetan synkkyyden? Hän tiesi, että jotakin tulisi tapahtumaan, mutta hän ei ollut varma, missä se tapahtuisi, siis, nähkääs, ainoastaan, mitä tulisi tapahtumaan. ”Oletko sinä Se?” - sen jälkeen, kun hän oli esitellyt Hänet.

Ja Niin Jeesus... sanoi heille: "Menkää ja kertokaa Johannekselle, mitä kuulette ja näette:

sokeat saavat näkönsä, ja rammat kävelevät, pitaliset puhdistuvat... ja kuurot kuulevat, ja kuolleet herätetään, ja köyhille julistetaan evankeliumia.

Ja autuas on se, joka ei loukkaannu minuun."

Kun he olivat menneet, rupesi Jeesus puhumaan kansalle Johanneksesta:... (Nyt, kuunnelkaa!)*... "Mitä te lähditte erämaahan katselemaan? Ruokoako, jota tuuli huojuttaa?* (Ei, sitä ei Johannes ollut. Johannes ei tehnyt kompromisseja.)

Vai mitä lähditte katsomaan? Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? (Toisin sanoen, ympärikäännetyt kaulukset, tiedättehän, koulunkäynyt suurmies) *Katso, hienopukuiset ovat kuningasten kartanoissa.*

Tuo, joka suutelee vauvoja ja vihkii lapsia ja hautaa kuolleita ja, tiedättehän, ja norkoilee kuningasten liepeillä. Juuri sellainen. Sellainen ei käytä kahden käden miekkaa. Näettekö?

...Siis, Mitä te lähditte erämaahan katselemaan? Miestä vaatteineen, jota tuuli huojuttaa?

... Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, hienopukuiset ovat kuningasten kartanossa.

Vai mitä te lähditte? Profeettaako katsomaan? Totisesti, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta.

170 Kuunnelkaa! "Sillä tämä…" Kuunnelkaapa. Tässä on Jeesuksen omat sanat:

Tämä on se, josta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi.'

171 Nyt Malakia 3:

Katso, minä... lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni... (Malakia 3, ei Malakia 4.)

172 Nyt, kuunnelkaa, Malakia 4:

Sillä katso: se päivä on tuleva, joka palaa kuin pätsi. Ja kaikki julkeat ja kaikki, jotka tekevät sitä, mikä jumalatonta on, ovat oljenkorsia... heidät polttaa se päivä, joka tuleva on, sanoo Herra Sebaot, niin ettei se jätä heistä juurta eikä oksaa.

...tämä on ahdistuksen ajasta ja tuhosta, siis, joka on tulossa.

Mutta teille, jotka minun nimeäni pelkäätte, on koittava vanhurskauden aurinko ja parantuminen sen siipien alla, (Herran tulemus) *ja te käytte ulos ja hypitte kuin syöttövasikat –*

se on menemistä ulos laitumelle, kävelemistä ulos.

... tallaatte jumalattomat; sillä he tulevat tomuksi [tuhkaksi – KJV.] *teidän jalkapohjienne alle sinä päivänä, jonka minä teen, sanoo Herra Sebaot.*

173 Toisaalta, vanhurskaat, palatessaan Kristuksen kanssa maan päälle, tulevat astelemaan tuhkien päällä. Kun te näette näitä ihmisiä, kopeina, ylimielisinä, halveksivina, koppavina ja silti väittävät olevansa kristittyjä, he eivät ole muuta kuin tuhkaa. Siinä kaikki. Niin Sana sanoo. Näettekö? Nyt, kuunnelkaas.

Muistakaa... minun palvelijani Mooseksen laki, jonka minä Hoorebilla hänelle säädin koko Israelia varten käskyiksi ja oikeuksiksi.

Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä.

Juuri ennen tuota päivää, Herran paluun, Elia tulee ensin.

174 No niin, muistakaa, vielä tulevaisuudessa. Siis, kyse ei ole voinut olla Johanneksen tulosta. Hän oli Elia, mutta hän tulee viisi kertaa, siis: J-e-s-u-s [Jeesus] f-a-i-t-h [usko] g-r-a-c-e [armo]. Nähkääs, viisi on ar-

mon luku. Elia suorittaa viisi ilmestymistä. Yhden kerran se on Elia; Elisana, Johanneksena, pakanoiden lopussa ja Mooseksen kanssa juutalaisille. Täydellinen määrä. Täydellinen profeetta. Täydellinen sanansaattaja, ankara, rohkea. Näettekö? Huomatkaa:

> *... minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä.*
>
> *Ja hän on kääntävä jälleen isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata, vihkisi sitä kirouksella* [tuhon omaksi – KR38*]*

175 Siis, ei se ensimmäinen tulo, kun oli esittely. Se oli Johannes, koska maa ei palanut kuin oljet, eivätkä vanhurskaat kävelleet pahojen tuhkien päällä. Vaan juuri ennen kuin se tapahtuu, tulee Elisa. Ja mitä hän tekee? Palauttaa lasten uskon isien -, alkuperäiseen Raamatun uskoon.

176 Kun minä näen jonkun miehen tulevan, minä ajattelen: ”Tuon täytyy olla hän. Siinä on mies, joka nousee maineeseen, katsokaa häntä, seurakunta lähtee.” Ja mitä hän tekeekään? On tuhansien mailien päässä Raamatusta. Ja mitä hän tekee? Vaeltelee ympäriinsä, ilma loppuu ja niin hän uppoaa. ”On jumalisuuden muoto, mutta kieltää sen voiman.” Kieltää uskon. Ei usko Raamattuun, vaan vain sanoo, pitäytyy uskontunnustuksissa, kirkkokunnissa, ja saa kirkkokunnallisia lapsia. Sen täytyy kaatua. Ja niin sitä palataan takaisin.

177 Missä on hän, joka tulee kylvämään siementä lopunajan seurakunnalle? Missä on tuo kypsyvä siemen, tuo luvattu Elia? Ja välittömästi hänen aikansa jälkeen tulee tuo suuri ahdistuksen aika ja polttaa maan.

178 Ja sitten seurakunnan ja morsiamen paluuseen. Morsian ja Kristus tulevat kävelemään ihmisten tuhkien päällä, 1000 vvk:ssa, kun maa on puhdistettu tulella. Ja he tulevat hallitsemaan siellä. Ja ne pakanat, jotka eivät koskaan ole kuulleet Evankeliumia, tulevat nousemaan samaan aikaan, ja Jumalan pojat tuodaan esiin. Jos hän tulee hallitsemaan, hänellä on oltava jotakin, mitä hallita. Hänellä tulee olemaan oma maa-alueensa. ”Ja he vallitsivat ja hallitsivat Kristuksen kanssa”, ja Kristus hallitsisi rautaisella valtikalla. Valtakuntia. Sitten Evankeliumi… Sitten nuo esiin tuodut Jumalan pojat, joilla on samanlainen auktoriteetti kuin Hänellä oli ollessaan täällä, siis, sitten tuona hallitusaikana tulee Tuhatvuotisvaltakunta, nähkääs, tuhkien päälle.

179 Ja niin minä olen odottanut jotakin. Onko se livahtanut meiltä vaati-

mattomuudessaan ja me olemme menneet sen ohi? Onko se mennyt ja seurakunta on jätetty synteihinsä? Jos se on niin, silloin on myöhäisempää kuin kuvittelemmekaan. Jos ei, silloin joku on tulossa mukanaan sanoma, joka on otettu suoraan Raamatusta, ja nopea työ tulee etenemään ympäri maapallon. Ja siemenet menevät sanomalehtiin, lukemistoksi, kunnes jokainen ennalta määrätty Jumalan siemen on kuullut sen. Yksikään heistä ei tule, ellei Isä ole vetänyt häntä. Ja jokainen, jota Isä on vetänyt, kuulee sitä ja tulee. Näin tulee olemaan. Ennalta määrätty siemen tulee kuulemaan Sanan.

180 Sitten, kun se tapahtuu, seuraa kokoaminen yhteen. Ja Jeesus ilmestyy ja sitten seurakunta lähtee – kaikkialta maailmasta noin vain, ja ylösnousemuksen mukana, lähtee ylös.

181 Tuleeko tapahtumaan niin kuin silloin, kun Johannes tuli, etteivät edes valitut opetuslapset tienneet siitä? He sanoivat: ”Miksi kirjanoppineet sanovat, että Elian pitää tulla ensin?”

182 Hän sanoi: ”Hän tuli jo, ettekä te tienneet siitä.” Hän sanoi myös: ”He tekivät hänelle mitä tahtoivat.” Hänen sanomansa oli niin pikainen, katsokaas, kaikelle Israelille, ja se tapahtui pienessä… kahdessa – kahdessa pikkupaikassa, aivan Jerusalemin alapuolella ja siellä, tai Ainonissa, jossa Johannes kävi kastamassa, ja aivan kodassa jokea, jossa hän oli kastamassa, joki kuivui. Vain kuusi kuukautta niin koko Messias esiteltiin. Näettekö?

183 Olemmeko me jättäneet jotakin huomioimatta? Onko myöhäisempää kuin kuvittelemmekaan? Tämä on nyt sellaista sydämeltä sydämelle – puhetta. Tämä on nyt tämän illan, ainoastaan… Niin, tämä on vain – vain puhumista täällä. Onkohan myöhäisempää kuin kuvitteletkaan? Onko asia livahtanut ohi ja ihmiset ovat menneet sen ohi [/”missanneet” sen]? Sitäkö tämä on? Silloin on myöhäisempää kuin kuvittelemmekaan. Milloin se tapahtuu? Minä en tiedä. Enkä tänä iltana. Ehkä on vielä toiset viisitoista vuotta. Minä en tiedä milloin se tapahtuu. Minä vain jatkan menemistä eteenpäin siten kuin nytkin. No, mistä on kyse? Odotanko minä jotakin?

184 Minä näin outoa unta viime yönä. Se on vaivannut minua koko päivän. Yleensä minä en näe kovin paljoa unia. Mutta minä näin unen…

185 Aikaisemmin, meninpä minne vain, minä täräytin sanoman ja minä näin yhden siellä toisen täällä ymmärtävän sen. Menen takaisin ja täräy-

tän sanoman ja ihmiset nostavat nokkansa ja kävelevät ulos. Mikä on vialla? Ovatko menneet syntiä tehden armonpäivänsä ohi? Onko jo viimeinen yksilö jo tullut sisään? Onko kaikki ohi? Odotammeko me vain tuhoa? Ovatko nämä noin vain puhkeavat pikkusodat vain valmistelua?

186 Jokin on tapahtumassa. Ennen kuin se tapahtuu, seurakunta on lähtenyt. Kuinka olenkaan eri mieltä siitä, että seurakunta muka menisi ahdistuksen aikaan! Kuinka te voitte panna esikuvan hävittämään sen, minkä esikuva se on? Näettekö? Nooa oli arkissa ennen kuin yhtäkään pisaraa oli satanut. Loot oli jo Sodoman ulkopuolella ennen kuin tuli lankesi. Näettekö? Jeesus sanoi: "Ja niin kuin oli noina päivinä, niin tulee olemaan Ihmisen Pojan tullessa." Seurakunnan ei tarvitse kestää tuomiota, se on jo Kristuksessa."

187 Se mitä me tarvitsemme, on pyhien täydellisyys. Pyhät eivät tajua, siis, he ovat tulossa… He eivät yksinkertaisesti tiedä, mitä ajatella, siis. Nyt me olemme…

188 Jos se on näin… Jos ei ole, jotakin tulee todella pian. Jokin räjähdys on tulossa. Minä odotan. Enkä tiedä mihin suuntaan pitäisi kääntyä.

189 Viime yönä minä näin unen. – sitten lopetan – minä näin unen, oudoin juttu…

190 Makasin siinä ja puhuin vaimoni kanssa, tuleva… Me olimme juuri rukoilleet, ja minä… Joku Dallasilainen, oli soittanut, että hän oli tunkenut jotakin korvaansa, ja minä menin sisään… Verta valui ja hänen piti juosta lääkäriin. Ja minä menin rukoukseen ja Pyhä Henki sanoi: "Oikein hyvä." Näettekö?

191 Ja sieltä mies tuli, ja kaikki kunnossa. Lääkäri sanoi: "No mutta, minä luulin, että sinä olisit… " Hän sanoi: "Sinun tärykalvosi on vahingoittunut, revennyt, ja siitä vuotaa verta, ja siinä se on." Todella kaikki… Seuraavalla kerralla me menimme – menimme takaisin eikä hän sanonut siitä mitään. Ei tiennyt mitään, siis, ei tulehdusta, ei mitään. Ymmärrättekö?

192 Sitten joku oli soittanut ja minä menin siihen huoneeseen ja rukoilin. Ehkä toisena päivänä soitettiin, sanottiin: "Kaikki on ohi. Hienoa ja loistavaa! Jatketaan!"

193 Ja minä puhuin vaimoni kanssa ja sanoin: "Rakas, vuoteen ja neljään kuukauteen olen tuskin tiennyt mihin suuntaan mennä", sanoin: "En tiedä mitään." Hän sanoi… Me olimme keskustelemassa muutosta. Sanoin:

”Minä en tiedä, mitä tehdä. Minä vain seison ja pohdiskelen. Etsimmekö me… Onko tuo Jumalan suuri profeetta… tulossa näyttämölle täräyttääkseen sen asian? Tuleeko se olemaan julkisesti tiedossa?”

194 Ajattelin: ”Se on kyllä vastoin Kirjoituksia. Ei, vaan: ’Hän tulee hetkellä, jota ette tiedä.’” Näettekö? Enkä minä tiedä, mitä tehdä. Emmekö ole huomanneet sitä? Ajattelin: ”Ja toivon, ettei tätä ole nauhoitettu. Jos on, repikää se nauha, tai jättäkää se pois. Näettekö? Siis, hän sanoi, jos… Sanoin: ”Jos tämä on sitä, me olemme lähempänä kuin luulemmekaan.”

195 On yksi asia, jolla on… joka tulee tapahtumaan. Jompikumpi tulee tapahtumaan minulle nyt. Enkä minä näe, miksi Hän antoi minun vain mennä, kun olin tuolla penkillä silloin yhtenä päivänä, siis, jos minulla ei ole mitään muuta tekemistä. Miksi? Miksi minä en sitten mennytkään? Mitä tapahtui? Onko vielä jotakin, mitä pitää tehdä? Ajattelin: ”No, jos kyse on minun sanomastani, ihmiset nyrpistävät sille nenäänsä.”

196 Silloin, jokin kutsuu minua ulkomaisille kentille. Minä kuulen kutsun merten takaa, tulevan joka puolelta.

197 Eräänä päivänä tuli kirje. Veli Ligger kirjoittaa kirjaa Durbanin kokouksesta. Hän sanoi: ”Sitä ei voi verrata mihinkään. Afrikkaa ei ole koskaan vielä ravisteltu sillä tavalla. Yhden yön aikana tämä pimeä maa, Afrikka, tuli ravistelluksi tavalla, jollaista sillä ei ole koskaan ennen ollut elämässään.” Näin on, siellä keskellä pakanoita.

198 Minä muistelen sitä ja näen nuo neekeriparat, kalliit ihmiset, joita ihmiset kohtelevat sillä tavalla… pahemmin kuin orjia. Näin erään pojan siellä, joka… ja minä… – työskenteli siellä, ja minä sanoin… tuo poika, te todella… te naiset, ette pystyisi tekemään yhtä paljon kahdessa päivässä tai kolmessa päivässä, vaikka työskentelisitte niin ankarasti kuin vain jaksatte, ja tuon pojan piti tehdä se yhdessä päivässä. Hän nukkui viltin päällä ulkona pienessä pesuhuoneessa, neljä jalkaa pitkässä ja neljä leveässä, kippurassa siellä. Ja hän sai punnan kuussa, joka on kaksi dollaria, 80 senttiä. Eikä hän saanut edes murusia pöydältä, ämpäri jotain jauhoista ruokaa, kolmannes siitä aamiainen, kolmannes päivällinen, ja yksi kolmannes illallisella. Teki töitä kymmeneen, tai yhteentoista – kahteentoista; nousi ylös seuraavana aamuna hoitamaan lasta ja kaikkea sellaista ja kiillotti portaita ja pyyhki pomon auton puhtaaksi. Ja tuo iso, paksu äiti ei tehnyt muuta kuin vain istui ja naksutteli kynsiään ja joi teetä; laiska, kelvoton.

199 Tuo poikaparka sai tehdä työtä kuin mikäkin. Hänellä oli yskä ja hän näytti kuin olisi melkein vilustunut, näin: "Ho, ho, ho." Yhtenä päivänä minä katselin sitä, ja sanoin: "Eikö tuolla pojalla ole koskaan… Miksi te ette tuo häntä kokoukseen?"

200 "Hän on 'kafferi'." [Tyhjä kohta nauhassa – toim.] Se merkitsee: "konna." ['nekru' – afrikaans.]. Eipä ihme, että tuo nimi halutaan hävittää. Minäkin haluaisin. Tuo mies on minun veljeni. Juuri sitä hän on. Hän ei ole orja. Hänen värillään ei ole mitään tekemistä sen kanssa. Hän on veljeni. Ja siinä hän sitten oli.

201 Minä kävelin ulos, kutsuin häntä nimellä "Thomas." Tuo poika pystyi puhumaan kolmea kieltä. Ja minä sanoin: "Thomas."

202 Hän kääntyi ympäri, putosi polvilleen ja nosti kätensä: "Kyllä herra."

203 Sanoin: "Nouse ylös, en minä ole sinun herrasi. Minä olen sinun veljesi." Minä panin käteni hänen ympärilleen. Hään katsoi minuun ja isot kyyneleet valuivat pitkin poskia. Sanoin: "Thomas."

204 Ja Pyhä Henki tuli ja tuli näky. Sanoin hänelle jotakin. Ja hän sanoi: "Kyllä, herra. Tuo on totta. Niin se on."

205 Sanoin: "Thomas, sinun yskäsi on lähtenyt sinusta, etkä sinä saa sitä enää ikinä." Eikä hän saanut.

206 Ihmiset sujauttelivat rahaa minun taskuuni. Minulla oli suunnilleen sata ja 80 noita punnan seteleitä, se on kaksi dollaria 80 senttiä. Ja minua pelotti antaa sitä hänelle. Pelkäsin että jos pomo tapaa hänet niiden kanssa he vielä ajattelisivat hänen varastaneen ne ja hakkaisivat kuoliaaksi. Sitten minä sanoin sille pomolle, sanoin: "Minä – minä rakastan tuota poikaa. Saanko antaa hänelle vähän rahaa."

"Voi ei! Ei! Tehän hemmottelisitte hänet piloille.

207 Sanoin: "Tehän vasta piloille hemmoteltuja olette." Näettekö? Mitä te täällä vetelehditte ympäriinsä, ettekä tee mitään? Tuo poika tekee kaikki työt ja te annatte hänen kuolla nälkään. Hänellä on leskiäiti ja vaivainen sisar, ja sitten te annatte hänelle dollarin… kaksi dollaria 80 senttiä kuussa." Sanoin: "Jonain päivänä te vielä korjaatte siitä sadon!" Täällä on kaksi miljoonaa valkoista ja sata miljoonaa värillistä. Siitä tulee kansannousu."

Hän sanoi: "Älkää vain puhuko Amerikassa siitä, mitä täällä on meneillään."

208 Minä sanoin: ”Kuka voi käskeä minua olemaan hiljaa? Vain Jumala.” Ihmekös tuo, jos ihmisillä on kompleksi, kun kohdellaan sillä lailla.” [Tyhjä paikka nauhassa.] Siinä se. Ja minä lähdin sieltä. Ja minä puhuin heidän puolestaan.

209 Yhtenä päivänä pari pastoria, kauluksen ympärikäännettyinä, pikku viiksineen – he olivat Rhodesiasta.

210 Joku kokematon pilotti lensi minut sellaiseen trooppiseen myrskyyn; sitten mentiin pari mailia korkealla ilmassa, ainakin näytti siltä, ja pyörittiin ympäriinsä. Me emme tienneet olemmeko ylösalaisin. Se kone meni ympäri aina ja aina ja aina vain, ja lopulta se… me emme tienneet oliko se menossa ylös vai alas. Ja lopulta päästiin myrskyn yläpuolelle, ja minun mahani oli aivan sekaisin, kun me pääsimme pois!

211 Pari noista pastoreista, helluntailaispastoreista, meni autoon ja he ajoivat minut Pretoriaan. Tulin sinne Etelä-Rhodesiasta. Ja minä saavuin sinne ja olin sairas, jotenkin. Ja veli Baxter istuu siinä, sairaana, ja Billy Paula, sairaana. Ja sieltä me ajoimme jonkin asuma-alueen läpi. Siellä ne oli sellaisia värillisiä ihmisiä, jotka ovat tehneet jotakin, ja heidän pitää lähteä heimonsa luota, jotakin heimosyntiä, ja he tulevat sinne. Eikä heidän anneta mennä kaupunkiin ja he asuvan jonkin pellin tai minkä sitten saavatkin, alla, tosi likaisia, todellakin. Ja sitten mentiin sen läpi ja nähtiin kyltti, joka sanoi: ”20 mailia tunnissa.” Ja nuo miehet ajoivat 65 mailia tunnissa. Ja nuo äitiparat ryntäilivät ulos nappaamaan pois lapsensa, pikkutenavat, alasti siellä kadulla, ja suunnilleen kaksivuotiaasta viisi-, kuusivuotiaaseen, ja nappasivat pois nuo pikkukaverit, ja kiljuivat. Tuo mies oli lähellä tappaa neljä niitä yhdellä kertaa.

212 Minä taputin häntä olalle, sanoi: ”Hei! Mikä sinulla on?”

Hän kääntyi ympäri ja sanoi: ”Mitä sanoit?”

213 Sanoin: ”Sanoin, 'mikä sinulla on?' Jarruta nyt vähäsen sitä!”

Meillä on käsky saattaa sinut sinne ajoissa.”

214 Minä sanoin: ”[Mutta], minä annan käskyn pysäyttää tämä.” Ja hän sanoi… Minä sanoin: ”Etkö sinä tunne mitään noita ihmisiä kohtaan?”

”Mitä ihmisiä?”

Sanoin: ”Noita pikkulapsia, joiden yli sinä melkein ajoit.”

Hän sanoi: ”Ne ovat kaffereita!”

215 Minä sanoin: ”Etkö häpeä! Ja sinäkö kutsut itseäsi kristityksi?” Sanoin: ”Tajuatko, että tuo äiti ajattelee lapsestaan samalla tavalla, jos oli-

sit tappanut sen, kuin sinun äitisi sinusta?" Sanoin: "Hän saattaa olla koulunkäymätön ja oppimaton, mutta äidinrakkaus huutaa hänessä lastaan. Ei sinulla ole oikeutta tehdä tuollaista. Ja sinäkö kutsut itseäsi… " Sanoin: "Toiseksi, tuo merkki sanoi '20 mailia tunnissa.' Minun Raamattuni sanoo: 'Anna keisarille, mikä keisarin on.'" Ja mies painoi päänsä. Minä sanoin: "Hiljennä kahteen kymppiin tunnissa ja kohtele noita ihmisiä veljinäsi." Sanoin: "Häpeä moisia juttuja!" Hyvä tavaton kuinka kaverit räjähtivät kuin haulipanoksen syönyt sammakko! Muttei sillä ollut mitään väliä. Minä sain sanani uppoamaan sisään, [nyrkin]iskuni.

216 Ja me kiertelimme siellä ja ihmiset tiesivät, että olin heidän puolellaan, tuodakseni heille Evankeliumin sanomaa. Ja Jumala…

217 Ja ihmisiä tuotiin sinne ja eroteltiin, ja valkoiset toiselle ja värilliset toiselle, eivätkä värilliset sitten saaneet sanoa sanaakaan heille eikä mitään. Pyhä Henki meni sinne sekaan ja toi esiin sairaat ja vaivatut ja rammat ja paransi heidät ja antoi heidän istua siellä isossa, vähän vaatimattomammassa rakennuskompleksissa, joka oli rakennettu sinne. Se osoittaa miten Jumala kohtelee sydämeltään nöyriä.

218 Nyt, tuo on henkilö, joka ei ole vielä ottanut Sanomaa ja hän on kirjoittamassa kirjaa.

219 Siis, mitähän minun pitäisi tehdä? Juttu, mitä minun pitäisi… Pi – pitääkö minun palata sinne? Siis, jos Jumala kutsuu minut Evankeliumin työhön, silloin minä en voi olla Hänen näkijänsä ja evankelista samanaikaisesti. Ei vain… se… Noita virkoja ei voi sekoittaa, minä olen – olen todella… Taistelen tuulta vastaan. Jos minusta tulee evankelista, minun on oltava evankelista. Jos minun pitää olla Hänen näkijänsä, minä vetäydyn vuorille johonkin ja pysyn poissa. Ei seurakuntaa, ei kokouksia siihen asti. että saan Jumalalta jotakin tietoa. Ja marssin pois ja tuon sen [ilmestyksen] ja marssin taas takaisin. Ymmärrättekö? Jokin näistä asioista. Se painaa vaa'assa. Tai sitten kaikki on ohi. Pitää todella olla jokin noista kolmesta asiasta, minulle. Sanoma on päätöksessään tai muuten minun täytyy ottaa tehtäväksi joku näistä kahdesta. Minä en tiedä, mitä tehdä.

220 Viime yönä minä näin unen, ja uneksin, että olin menossa kokoukseen enkä ole koskaan nähnyt sellaista määrää ihmisiä! Heitä oli kokoontunut ison stadionin kaltaiselle – silmän kantamattomiin. Ja joku tuli hakemaan minua, eikä se ollut Billy, ja hän vei minut paikalle. Ja minä olin ollut eräässä huoneessa rukoilemassa ja olin tulossa… voiteluun, niin

kuin sitä nimitetään, joka saa ihmisen ymmärtämään, niin kuin jokin laite, jolla kykenin tuntemaan, että erottamisen lahja oli alkamassa toimia. Ja siinä matkalla joku kaveri alkoi puhua minulle, ja kun hän puhui, [ajatusten] erottaminen lakkasi. Minä en enää tuntenut sitä. Ja sitten minä yritin vetää itseni takaisin siihen; enkä kyennyt enää. En millään kyennyt tekemään sitä. Ja alkoi väsyttää.

221 Ja minä aloin katsella väkeä, joka oli tulossa sisään. Ja katsellessani, sanoin: "No, minulla on mielessä aihe, että minä tunnen, nuo organisaatiot ja tavan, jolla ne kohtelivat noita ihmisiä, ja aioin saarnata tuota Evankeliumia sellaisenaan heille, niin ankarasti kuin pystyn." Ja kun minä astuin korokkeelle, se häipyi.

222 Ei ollut erottamisen lahjaa, ei mitään noista sanomista ja minä seisoin siinä ja ihmiset vielä odottivat. Sanoin: "Mitä minä teen?"

223 Ja Jokin sanoi: "Jatka vain. Jatka vain, näethän", se annetaan sinulle, kun pääsen sinne. "Jatka vain eteenpäin." Näettekö? Sitten olinkin siellä puhujan-… ja heräsin.

224 Se, että minä näin tuon unen, tapahtui ehkä siksi, että minä ajattelin sitä. Se voi olla sitä. Voi olla myös, että uni oli hengellinen. En tiedä. Minulla ei ole sille tulkintaa. En – en tiedä mitä se tarkoittaa. En voi kertoa sitä teille enkä tiedä, mistä on kyse. Mutta, mitä se sitten olikin, minä olen tienristeyksessä, jossakin. Näettekö? Jotakin, jotakin, jossakin.

225 Ja minä voin sanoa yhden asian, ja minut on ymmärretty niin väärin. Sanoin näin, minä… tai sanotaan näin. Minä… olipa asia sillä tavalla tai tällä tavalla, ihminen vääntää sen tälle puolelle. Ja se, millä tavalla sinä sanoit jotakin suoraan naulan kantaan, ja joku kuulee sen tällä tavalla ja kertoo sen toiselle ja kallistuu vähän edemmäksi. Ja seuraava kallistuu edemmäksi ja seuraava vähän edemmäksi, ja sitten se onkin jo aivan pois radalta. Joku kuulee sen tällä toisella tavalla, hän menee tähän suuntaan, tuohon suuntaan ja siihen suuntaan. Siis, ja sitten joudutaan pois. Ja siitä syystä juttu menee – ulkopuolisissa kokouksissa, ja sitä rataa, kun osutaan nappiin. Siis, valitut kuulevat tuon napin. He osuvat tuohon nappiin! He tietävät, koska minä sanoin juuri sen, mitä tarkoitin – näettekö? – sillä lailla, vain tuon sanoman [/viestin], täsmälleen.

226 Siis, ja sen minä juuri sanon, ja koko ajan näyttää tulevan enemmän väärinymmärryksiä, jatkuvasti. Mistä tässä on kyse? Onko… olenko minä istuttanut kaikki siemenet, jotka piti istuttaa? Onko aika jo käsillä?

Onko tämä suuri sanansaattaja astumassa näyttämölle juuri nyt? Onko Herra tuleminen lähellä? Onko tämä kutsu tästä maasta pois toiseen -? Onko Hän kutsunut minut pois evankelioinnista?

227 Muistakaa, olen… Minä kokeilin tätä jo vaimooni. Monet teistä, kirjassa… Se päivä, jolloin asetin tuon kulmakiven sinne, noin 30 vuotta sitten, juuri tuolla kulmauksessa, siinä sanotaan… Tuona aamuna, kun Hän herätti minut, ja minä istuin siinä huoneessa, ennen kuin olin edes naimisissa tai mitään, vain saarnaajapoika, Hän sanoi: "Tee evankelistan työ. Älä… sinä et olisi sitä, mutta tee sen työ", siteerasi Sanaa minulle. Kun minä juoksin sinne ja näin nuo kaksi puuta, katkaisivat yhden pois täältä… ykseys ja kolminaisuus. En todella pannut niitä ristiin, istutin vain. Sitten Hän näki noiden hedelmien putoavan käteeni ja sitten minut kuljetettiin Golgatalle. Nyt, kuunnelkaapa, Hän sanoi: "Kun tulet tästä pois, lue II Timoteus 4, II Timoteus 4."

228 Ja sitten minut jätettiin istumaan tuohon huoneeseen. Enkä minä edes tiennyt, että se oli näky. Minä en tiennyt, miksi kutsua sitä silloin. Minä asetin tuon kulmakiven (sinä päivänä) perustuksiin tuonne. Se on kirjoitettuna, ja makaa siellä tuossa kulmakivessä siis, ja sanoo:

…tee evankelistan työ, toimita virkasi täydellisesti.

Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyynsä haalivat itselleen opettajia

… ja kääntyvät totuudesta taruihin. (Sitä ovat ykseys ja kolminaisuus, ihmiset ovat hukanneet…)

229 Siis, hän ei todella sanonut: "Sinä olet evankelista", Hän sanoi: "Tee sen työ." Näettekö? Siis, onko tuo hetki nyt tullut? Jatkanko minä tätä, vai onko tullut aika tehdä jotakin muuta? Sitä minä en tiedä.

230 Ja sitä minä halusinkin. Sydämeltä-sydämelle keskustelua teidän kanssanne. Ja minä olen ylittänyt aikani päästää teidät pois, aivan nyt, anteeksi, että pidättelin teitä näin kauan.

231 Mutta, jos Herra tahtoo, juuri ennen veli Bozen tuloa sunnuntaina, saatan tulla käymään sunnuntaiaamuna ja puhua tästä aiheesta Lopunajan evankeliointi, tai jotakin siihen suuntaan, siis, jos se käy sinulle paimen. [Veli Neville sanoo: "Hienoa! Kiitos Jumalalle!] Jos Herra tahtoo, ensi sunnuntaiaamuna. Ja olin aikeissa puhua siitä tänä iltana ja oli ajatellut pitää sydämeltä-sydämelle keskustelua jonakin toisena kertana, mutta minusta tuntuu paremmalta tällä tavalla, ehkä, katsotaan, jos se

on Herran tahto.

232 Minä rukoilen teidän puolestanne. Rukoilkaa te minun puolestani. Älkää – älkää pelkästään sanoko: ”Minä teen sen.” Tehkää se! Näettekö? Minä olen sen varassa. Minä juuri olen se, joka tarvitsee rukousta, että Hän voisi tyrkätä minut johonkin. Muistakaa, minä olen inhimillinen olento. Minä en ole Jumala. Olen aivan yhtä inhimillinen olento kuin tekin, ja yritän löytää Jumalan tahdon, että voin astella siinä. Ei kukaan voi tietää ennen… *”Ja se, jolta puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta.”* Ja sitä juuri minä teen. Pyydän Jumalalta. Ja minä ilmaisen sen teille minun seurakuntanani, sydämeltä-sydämelle puheen muodossa. Mitä, missä me olemme? Missä me seisomme? Mitä aikaa me elämme? Me olemme lopun ajassa, minun mielestäni. Minä uskon, että me olemme aivan tässä lopussa.

233 Nyt, tämä voi kääntyä tästä suuntaan tai toiseen. Niinpä te… Joko minun työni on lopussa, tai minut on kutsuttu kentille muualle, tai sitten Hän tekee [minusta] evankelistan tai näkijän. Jonkin noista asioista pitää tapahtua, koska minä olen tullut loppuun. Minä en tiedä, mitä tehdä. En tiedä, mihin suuntaan lähteä. Ja nämä kokouksetkin, joita kohti minä kuljen; olen rukoillut, sanoin: ”Herra, minä en aio tehdä niin kuin olen tehnyt. Minä aion lähestyä niitä sillä tavalla kuin minä tein joskus. Minä turvaudun evankeliointiin siihen saakka, kunnes Sinä annat minulle kutsun siihen, mitä minun pitäisi tehdä.

234 Siis, minä olen kylvänyt siementä kaikkialle, nauhoja on mennyt maailmalle. Sanomat ovat menneet ympäri maapallon. Kaikki seurakunnat ovat siitä tietoisia, melkein kaikkialla. Ja jotka Isä on valinnut Hän tulee kutsumaan. Näettekö?

235 Ja nyt näyttää siltä, että tästä on tullut ihmisille loukkauskivi. Ei haluta olla asian kanssa missään tekemisissä. Ei todellakaan. Pitääkö minun vain mennä eteenpäin ja vain rukoilla sairaitten puolesta, ja pientä sanomaa siitä, ja – ja katsotaan, mihin suuntaan Pyhä Henki minua johtaa? Mielessäni on tehdä näin, kunnes Hän antaa toisenlaisen kutsun. Koska ihminen ei tajua, mitä tehdä ennen kuin saa ymmärryksen Jumalalta, mitä tehdä, ennen kuin saa suunnan.

236 Enkä minä – minä halua oleilla kodin liepeillä. Tämä sanoma on sydämelläni. Ihmiset kuolevat, lankeavat pois, menevät ikuisuuteen. Mitä minä voin tehdä? Minähän töräytän sen kaikkialle, minne vain voin, ja kerron Jeesuksesta Kristuksesta siihen asti kun, Hän muuttaa tilanteen.

Rukoilkaa te minun puolestani, minä rukoilen teidän puolestanne. Toivon, että te teette sen.

237 Nyt, muistakaa, keskiviikkoiltana, rukouskokous, ja perjantai-iltana miesten kokous. Tullaanko se pitämään täällä? Minä saatan tulla katsomaan teitä tänne, minä sanoisin, että tulen katsomaan teitä perjantai-iltana. No niin, sitten sunnuntaiaamu, jos Herra suo, minä tulen puhumaan Lopun ajan evankelioinnista, jos Herra suo. Se voi muuttua, en tiedä. Mutta näin minä ajattelen juuri nyt, millaisia evankelistoja tulee olemaan ehtooaikaan. Ja sitten, sunnuntai-iltana, veli Bozen filmi, ja muistakaa siis se. Ja rukoilkaa meidän puolestamme, sillä ensi viikolla me iskemme sadonkorjuun pelloille, jos Herra suo.

Rakastatteko Häntä? Aamen!
Palveletteko Häntä? Aamen!
Uskotteko Häntä? Aamen!
Aamen, aamen!

Hän on Isä. Aamen!
Hän on Poika. Aamen!
Hän on Pyhä Henki. Aamen!
Aamen, aamen!

Laulamme yhä. Aamen! Aamen! Aamen! Aamen! Aamen!

Rakastatteko Häntä? Aamen!
Onko Hän tulossa? Aamen!
Oletteko valmiita? Aamen!
Aamen, aamen!

Voi tulla tänä iltana, oletteko valmiita? Aamen!
Aamulla, oletteko valmiita? Aamen!
Milloin vain, oletteko valmiita? Aamen!
Aamen, aamen!

Laulamme yhä. Aamen!
Ja huudamme. Aamen!
Ja rukoilemme. Aamen!
Aamen, aamen!

Haluan nähdä äitini. Aamen!
Haluan nähdä isäni. Aamen!
Haluan nähdä Vapahtajani. Aamen!
Aamen, aamen!

Oi, rakastatteko Häntä? Aamen!
Palveletteko Häntä? Aamen!
Rakastatteko Häntä? Aamen!
Aamen, aamen!

238 Taivaallinen Isämme, tämä on meidän... pikku aamenlaulumme. Me rakastamme Sinun opetustasi, me sanomme kaikki: "Aamen"! Me rakastamme Henkeä, "aamen!" Me uskomme, että Hän on tulossa, "aamen!" Joka sanan, jonka Sinä puhut Raamatussasi, Herra, me höystämme aamenella. Me uskomme sen jokaisen sanan. Opetamme sitä parhaan tietomme mukaan, juuri niin, kuin se on kirjoitettu. Jokaisen korostuksen, yhdysviivan, pisteen, jokaisen pilkun, juuri niin kuin se on kirjoitettu, niin hyvin kuin ymmärrämme.

239 Oi, Herra palauta meille, Herra. Anna meille se suuri tyydytys, jota me kaipaamme, että me jonakin päivänä kuulisimme enkelien äänen, kun ne puhkeavat hallelujakuoroon taivaissa, kun Jeesus ilmestyy sinne, ja Seurakunta otetaan ylös.

240 Uskottomat tulevat ihmettelemään: "Mitähän nyt oikein tapahtui; mikä noilla ihmisillä on? Mihin he menivät?" Oi, Jumala, he eivät tule ymmärtämään, eivätkä he edes näe Häntä. Mutta seurakunta tulee näkemään Hänet, kutsutut, valitut, uudestisyntyneet, he vain katoavat. Ihmiset eivät tule tietämään, missä he ovat. Tiedetään vain, että he ovat kadonneet. He tulevat olemaan Herransa kanssa.

241 Niin tällä hetkellä, Herra, eikö tulekin olemaan kauheaa tulla jätetyksi tänne tietäen, että pelastuksen aika on ohi. Ei enää lunastusta! Sana sanoo: "Saastainen saastukoon edelleen, epäpyhä olkoon edelleen epäpyhä." Oi, millainen hetki se tuleekaan olemaan!

242 Valmistautukaamme nyt, Herra. Millainen ihana hetki se tulee olemaankaan, jos me valmistaudumme tapaamaan Sinut, Isä, ja valmistamme sydäntämme päivittäin. Ja jos me teemme virheen ja lankeamme, niin kuin tämä sieluparka, joka kirjoitti tässä kysymyksessä tänään, anna heidän ymmärtää, että Jeesuksen Kristuksen veri puhdistaa kaiken synnin. Tuo henkilö ei tarkoita tehdä niin, Herra. Ihmisillä on nälkä ja he janoavat, yrittävät tulla takaisin tuohon Hengen yhteyteen. Hae heidät, Herra. Nosta heidät ylös, tämän pilvisen ja synkän maailman yläpuolelle, ylös, missä Auringonpaiste voi paistaa jälleen heidän sydämeensä. He ovat tipahtaneet alas syntiin, suurten pilvien horisontin alapuolelle, ja he ovat alhaalla lian keskellä. Mutta he elivät kerran ylhäällä tuossa Au-

ringonpaisteessa. He palata ennalleen, Herra. Ota heidät takaisin tänä iltana, Herra. Ja jos on muita, jotka eivät ole koskaan todistaneet olleensa tuolla ylhäällä, ja tietävät, että…

243 Kaikki nämä ohjukset ja kaikki täällä on aivan täsmälleen yhtäpitäviä Sinun Sanasi kanssa, aivan täsmälleen sillä tavalla kuin asioiden pitäisikin tapahtua. Ja me näemme seurakuntamaailman, mitä se on tehnyt. Me – me näemme, että nyt on aivan kuten oli Nooan aikana, aivan kuin Sodoman aikana, aivan täsmälleen sitä, mitä Jeesus sanoi tulevan tapahtumaan. Vuorovesiaallot. Miten naiset käyvät ja pukeutuvat; kuinka heistä tulisi koppavia ja kävelevät, niin kuin kävelevät ja sievistelevät ja vääntelehtivät ja käyttäytyvät… aivan kuten profeetta sanoi. Täsmälleen sitä, mitä Daniel sanoi: ”Teräs ja savi eivät sovi yhteen.” Ja, voi, kaikki on täyttynyt, Herra. Me olemme täsmälleen lopun ajassa. Varjot laskeutuvat, Herra. Punaiset valot välkkyvät. Kellot soivat.

244 Oi, Jumala, anna kansasi tajuta, että pian enkeli asettaa jalkansa maan ja meren päälle ja kohottaa kätensä ja sanoo: ”Aikaa ei ole enää oleva!”

Silloin, mikä itku ja valitus,
Kun kadotetuille kerrotaan heidän kohtalonsa;
He huutavat kallioille ja vuorille,
He rukoilevat, mutta on liian myöhäistä.

245 Nyt on pelastuksen päivä. ”Se, jolla on korva, kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille.” Suo se Herra.

246 Älköön yhtäkään henkilöä puuttuko tuona ylöstempauksen päivänä. Olkaamme niin täynnä jumalan rakkautta ja Jumalan Henkeä niin että Pyhä Henki tempaa meidät pois odottavien kanssa, tai vaikka lepäisimme osassamme. Kuten Sinä sanoit, Danielille: ”Mene tietäsi, Daniel, sillä sinun tulee levätä. Mutta tuona päivänä sinä tulet nousemaan osaasi.”

247 Oi Jumala, Sinä sanoit: ”Ne, jotka kääntävät monet… synnistä vanhurskauteen, tulevat loistamaan kuin tähdet iankaikkisesta iankaikkiseen.” Mikä päivä! Mutta pahat tullaan käännyttämään pois kuolemaan. Oi, Jumala, saa ihmiset tajuamaan asemansa juuri nyt elämässä, että he kääntyisivät tuon Vanhurskaan puoleen, ennen kuin on iäisesti myöhäistä. Suo se Isä.

248 Nyt, kun päämme on painettuna vielä hetken, loppurukoukseen, oli-

siko joku, joka haluaisi tulla muistetuksi ja sanoisi: ”veli Branham, minä nostin käteni, en sinulle, vaan Jumalalle. Olkoon Jumala minulle armollinen, ja minä tulen olemaan paikalla Karitsan verellä pestynä tuona päivänä”? Jumala siunatkoon sinua. Jumala siunatkoon sinua, sinua, sinua, sinua, sinua, monia käsiä.

249 Nyt, Taivaallinen Isä, Jumala, siunaa jokaista. Olet nähnyt heidän kätensä. Sinä tunnet heidän sydämensä.

250 Ja me ymmärrämme, Herra, että me… jotakin on tapahtumassa. Maailma tietää sen. Ihmiset laulavat lauluja, ja televisio pursuaa neurootisia vitsejä ja lauluja. Ja mitä he tekevät? Niin kuin pikkupoika viheltelee pimeässä ohittaessaan hautausmaata, suunniltaan pelosta rauhoittaakseen hermojaan. Hän ainoastaan pettää itseään. Samoin tämä kansakunta vain nauraa, vitsailee…?…! Aivan kuten on sanottu, että se aika tulee, jolloin niin tehdään, ”Käännytään totuudesta taruihin”, ja kuinka tuo: ”viimeisinä päivinä on tuleva pilkkaajia ja naurajia”, ja kuinka noita asioita tulisi olemaan lopun aikana: ”väkivaltaisia, pöyhkeitä, joilla on jumalisuuden ulkokuori, mutta, ja kääntyvät pois totuudesta”, ja sen me näemme juuri nyt.

251 Oi, Jumala, herätä ihmiset! Anna heidän ymmärtää, että he voivat olla vakuutettuja juuri nyt, että he ovat siirtyneet kuolemasta elämään. Kun me otamme Kristuksen vastaan, Pyhän Hengen, me todella nousemme maailman yläpuolelle. Silloin me tiedämme jo nousseemme Hänen kanssaan ja me vain odotamme tuota muuttamista, jolloin kuolema lakkaa [/päättyy] kuolevaisissa maailmoissa. Nämä pienoiset kuolevaisen elämän pyörät, joista on tullut aistejamme, tulevat lunastetuiksi. Oi Jumala! Ja silloin meillä tulee olemaan ruumis kuten Hänellä, ja me tulemme elämään ikuisesti Hänen kanssaan suurenmoisessa Luvatussa Maassa ja omistamme todisteen.

252 Älä anna kenenkään kadottaa sitä, Herra. Nuo, jotka nostivat kätensä, pyyhältäköot he tänä iltana sisälle tähän Valtakuntaan. Ehkä, kun he tulevat kotiin tänä iltana, kenties mies sanoo vaimolleen: ”Rakas, jokin kosketti minua tänä iltana”, tai vaimo sanoo miehelleen: ”Kulta, minä – minusta tuntui todella oudolta.” ”Kyllä, rakas, polvistutaan tähän sängyn viereen. Me emme ole tehneet tätä koskaan aikaisemmin, mutta rukoillaan tänä iltana. Pyydetään Jumalaa olemaan meille armollinen ja pitäköön meidät yhdessä. Minä rakastan sinua kulta.”

253 Ja toinen, mies sanoo naiselle, ja kuinka he rakastavatkaan toisiaan:

”Mi – mi – minä haluan olla taivaassa sinun kanssasi. Minä en halua menettää sitä. Ja jonain päivänä, kun meidät toivotetaan tervetulleiksi kotiin ja minä tartun sinua käsipuolesta ja kävelen suurien käytävien läpi ja ikuisten puutarhojen, jossa karitsa ja leijona makaavat yhdessä, ja susi ja lehmä makaavat yhdessä. Eikä siellä ole enää kuolemaa eikä enää surua. Ja kun me kävelemme sen läpi ja hymnit vain täyttävät ilman, enkelien, kuorot yläpuolellamme, kun enkelit toivottavat meidät kotiin, haluan olla siellä sinun kanssasi, rakas. Minä – minä rakastan sinua. Ehkä sinä vanhenet. Minä muistan sinut, kun nain sinut, sievät pikkukasvosi.” ”Ja – ja sinut, minä muistan sinut, rakas, kun sinä olit komea nuorimies.”

254 Mutta tämä kaikki palautetaan entiselleen. Hänellä, joka maalasi sinun kauniit kasvosi kerran, on luonnos siitä mielessään. Hän voi maalata sen uudestaan tuolla puolen, jossa se ei koskaan haalistu. Oi, Jumala, suo ihmisten tietää, ettei tämä ole satumaista unta, vaan totuus. Ja Jumala, Pyhä Henki, on täällä todistamassa. Hänen Sanansa, on puhunut siitä kautta aikojen. Katsotaanpa ajassa taaksepäin, niin näemme; luetaanpa historiaamme. Ja kuka tahansa mies, joka on maan päällä ollut minkään arvoinen, on ollut jumalaapelkäävä mies, jopa presidenttimme, kuten Washington, Lincoln ja niin edelleen, Joosuat ja – ja niin… ja Moosekset, ja nuo, jotka… suuret maailman miehet, ovat olleet miehiä, jotka ovat uskoneet siihen, ja sinetöineet todistuksensa ja odottavat tuonpuoleisessa tätä ylösnousemusta. Meillä on ensihedelmät siitä, vakuus.

255 Minä rukoilen nyt, että minun rukoukseni kautta Sinä ottaisit vastaan nämä ihmiset vastaan heidän rukouksensa kanssa ja veisit heidät Valtakuntaan. Me pyydämme sitä Jeesuksen nimessä. Aamen.

256 Jumala, siunatkoon teitä, olkoon laupeudesta rikas teille, antakoon kasvonsa loistaa teille, ja varjelkoon teitä ja siunatkoon kaikilla taivaallisilla siunauksilla.

257 Nyt minä sanon, en julmasti, vaan rakkaudella. Minä rukoilen, että te, jotka ette tunne Häntä, että teidän tyynynne olisi niin kova, että te ette pystyisi nukkumaan enää. Teidän ruokanne olisi niin pahaa niin, että te ette voisi syödä, ennen kuin luikahdatte jonnekin syrjään ja sanotte: ”Herra, ole minulle armollinen.” Se ei ole minkään pahan toivomista teille. Se on teille hyödyksi, veli, sisar. Minä todella rukoilen, että sillä tavalla tapahtuisi teille.

Kunnes kohdataan! Kunnes kohdataan!

Jalkain juures' Jeesuksen (kohdataan!)
Kunnes kohdataan! Kunnas kohdataan!
Herra olkoon teidän kanssanne kunnes kohdataan!
Herra olkoon kanssanne, kunnes kohdataan!
Neuvoillaan Hän johtaa, vaalii teitä,
Lyö kuolon aallot edestänne;
Herra olkoon kanssanne, kunnes kohdataan...

258 Nyt, vanhojen aikojen tähden, paiskatkaa kättä jonkun kanssa nyt. [Veli Branham kättelee ihmisiä näiden seuraavien kolmen säkeistön ajan.]

Kunnes kohdataan! Kunnes kohdataan!
Jalkain juures' Jeesuksen (kohdataan!)
Kunnes kohdataan! Kunnas kohdataan!
Herra olkoon teidän kanssanne kunnes kohdataan!
Kunnes kohdataan! Kunnes kohdataan!
Jalkain juures' Jeesuksen!
Kunnes kohdataan! Kunnas kohdataan!
Herra olkoon teidän kanssanne kunnes kohdataan!
Kunnes kohdataan! Kunnes kohdataan!
Jalkain juures' Jeesuksen!
Kunnes kohdataan! Kunnas kohdataan!
Herra olkoon teidän kanssanne kunnes kohdataan!

259 Muistatteko kun lauloimme ennen näitä lauluja? Nyt… Ja tätä toista me lauloimme, kauan vuosia sitten, en tiedä, onko täällä ketään vai ei, kun me liitimme kätemme vanhan kamiinan ympärille, ja mutaa oli lattialla. Muistatteko te sitä Me lauloimme:

Me marssimme Siioniin
Kauniiseen, kauniiseen Siioniin;
Me marssimme ylös Siioniin
Jumalan kauniiseen kaupunkiin.

260 Tiedättekö, tuhatvuotisessa valtakunnassa, mikä Siion tulee silloin olemaan? Siionissa tulee olemaan Valo, ja se tulee oleman varjo auringolle päiväsaikaan ja valona yöllä, koska siellä ei ole yötä. Oi, että!

Siionin vuoren pellot tuottavat
Tuhansittain pyhiä makeisia
Ennen kuin me saavutamme tuon taivaallisen valtaistuimen

Ennen kuin me saavutamme tuon taivaallisen valtaistuimen
Tai kävelemme kultaisia katuja
Tai kävelemme kultaisia katuja
Kaikki yhdessä nyt:
Me marssimme Siioniin
Kauniiseen, kauniiseen Siioniin;
Me marssimme ylös Siioniin
Jumalan kauniiseen kaupunkiin.

261 Minä rakastan todella tätä, minusta se on todella soma. Siis, ettekö tekin rakasta näitä vanhan ajan lauluja? Minusta ne ovat koko lailla parempia kuin tämä silputtu tavara, jota kutsutaan lauluiksi, joita meillä nykyään on. Minä rakastan sitä. Ja minä lauloin ennen erästä vanhaa laulua seurakunnassa, muistatteko:

Tilaa, tilaa, kyllä, on tilaa
Lähteellä on sinulle tilaa.

262 Voi tavaton, näitä vanhoja hyviä lauluja! Minä uskon, että tuo kynä oli Pyhän Hengen johtama, joka kirjoitti näitä lauluja.

Lähemmäksi, Jumalani, Sinua,
Lähemmäksi Sinua!
Vaikka se olisi risti
Joka nostaa minut;

263 Kuitenkin, Charles Wesley ja nuo suuret kirjailijat, jotka kirjoittivat nuo tuollaiset laulut, nuo runoilijat… ovat kauniita, ne ovat minusta tosi hyviä. Ja sitten me… Muistatteko sen:

Oi Beulah maa, suloinen Beulah maa, [Jes. 62:4 – KJV.]
Kun seison korkeimmalla vuorella
Katson meren yli,
Jossa ovat minulle rakennetut asunnot

264 Muistatteko, kun enkeli ilmestyi ensimmäistä kertaa tuolla joella? Olimme laulamassa:

Seison Jordanin myrskyisellä rannalla
Luon toiveikkaan katseeni
Kanaanin kauniiseen ja onnelliseen maahan
Jossa on perintöni
Olen matkalla Luvattuun Maahan
Olen matkalla Luvattuun Maahan

Oi, kuka tulee mukaani,
Olen matkalla Luvattuun Maahan

265 Kun me olimme laulamassa sitä, huusi ääni taivaista, ja suuri tulipatsas tuli pyörien suoraan alas ja sanoi: "Niin kuin Johannes Kastaja lähetettiin Hänen ensimmäisen tulemuksensa edelläkävijäksi, sinulla on sanoma, joka edeltää toista -." Katsokaa, mihin hän [seurakunta? – suom.] on edennyt. Se tapahtui kolmekymmentä vuotta sitten Katsokaapa, mihin se [Sanoma] on edennyt siitä lähtien, ympäri maapallon herätyksen tulessa. Ja nyt me näemme, kuinka se kylmenee. Aika on käsillä.

266 Painakaamme päämme nyt muistaen kaikki nuo ilmoitukset.

267 Suuri lauman Paimen, jonka tuloa jonakin päivänä me odotamme. Meidän sydämemme kaipaa sitä hetkeä, jolloin me näemme Hänet. Kerran sinä istuit vuorella ja opetit kansaasi. Sanoit: "Rukoilkaa näin." [Veli Branham ja seurakunta rukoilevat yhteen ääneen.]

... Isä meidän, joka olet taivaissa. Pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä, niin kuin taivaissa. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme. Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta. Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti, aamen.

268 Raamattu sanoo: "Laulettuaan kiitosvirren, he menivät ulos." [Matt. 26:30]

Jeesus-nimi ota myötäs
Huolen ja murheen lapsi.
Se antaa sinulle ilon ja lohdun
Ota se kaikkialle mihin menetkin
Kallis nimi, oi kuinka suloinen!
Maailman toivo ja taivaan ilo
Kallis nimi, oi kuinka suloinen!
Maailman toivo ja taivaan ilo.

269 Eikö kuulostakin kauniilta? Otetaan kerran, vielä sieltä täältä, ja kuunnellaan se vielä kerta. Ja kuunnellaan uudelleen, kun laulamme.

Jeesus-nimelle kumarramme
Langeten kasvoillemme Hänen jalkojensa juureen (Näettekö?)
Taivaan Kuningasten Kuninkaaksi me kruunaamme Hänet,

Kun matkamme on päätöksessään.

Eikö olekin kaunista? Katsotaanpa:

Ota Jeesus-nimi mukaasi
Kilveksi joka ansaa vastaan.
Kun kiusaukset ympäröivät sinut
Huokaa rukouksessa tuo pyhä Nimi

Oi, kallis Nimi! Lauletaanpa se:

Ota Jeesus-nimi mukaasi
Kilveksi joka ansaa vastaan.
Kun kiusaukset ympäröivät sinut
Huokaa rukouksessa tuo pyhä Nimi
Kallis nimi, oi kuinka suloinen!
Maailman toivo ja taivaan ilo
Kallis nimi, oi kuinka suloinen!
Maailman toivo ja taivaan ilo.

Nyt, jospa painaisimme päämme, niin paimenemme lopettaa kokouksen rukoukseen. Jumalan siunausta sinulle, veli Neville.

branhaminsaarnoja.fi